ANUL I, Nr. 7

3 LEI EXEMPLARUL

25 Decembrie 1940

BIRUITORII

DIN ADÂNCURI SE INALŢĂ BIRUITOR LEGIONARUL

Prim redactor: ION FĂŢOIU

ZIAR AL REGIONALEI A V-a

CONSTANŢA

Ion Caratanase

Este greu ca în cîteva rînduri să poţi contura un luptător cum a fost Ion Caratanase.

In primele lupte, cînd Legiunea îşi făcea loc în sufletul pustiit al neamului, el a fost cu trup şi suflet în slujba lui.

Cine l-a cunoscut şi înţeles pe Ion Caratanase nu-l mai poate uita.

A fost întruchiparea luptătorului.

A învins totul, pentrucă a ştiut să se învingă pe el.

Şi-a tăiat drum pe acolo pe unde nu se putea trece fără credinţă şi vitejie.

In luptă căuta primejdia.

Suferea pentrucă ştia că prin suferinţă se întăreşte Legiunea.

Marea lui credinţă în Căpitan îl întărea — Cînd îi pronunţa numele se transfigura — Dela început îţi puteai da seama că este gata să moeră pentru el.

A mers din suferinţă în suferinţă.

A stat mai mult prin închisori.

L-am văzut numai în marşuri, în tabere şi apoi în închisori; la urmă, şef al Decemvirilor.

Caratanase a clădit suflet legionar.

Căpitanul i-a dat toate gradaţiile şi decoraţiile.

La Carmen-Sylva, după sancţionarea trădării, l-am auzit pe Căpitan elogiindu-l. Era mulţumit de el.

Legiunea s'a ridicat prin această dăruire care a fost şi a lui Caratanase.

Cînd trădarea muşca şi ameninţa pe Căpitan, el s'a dăruit pentru a-l apăra.

Şi dincolo de moarte el păzeşte pe acela care a făurit evul nou rominesc şi ne îndeamnă la luptă.

NICOLAE ŞEITAN

NAŞTEREA DOMNULUI

Reproducere din Cazania lui Varlaam, 1640

(Colecţia G. Racoveanu)

Bucureşti, 23 Decemvrie 1936

Către toţi legionarii, membrii şi prietenii Mişcării Legionare

Cu prilejul Sfintelor Sărbători gândiţi-vă la cei ce-au căzut dintre noi. Rând pe rând aduceţi-vă aminte de toţi, incepând cu Sterie Ciumetti şi terminând cu bătrânul şi înţeleptul Hristache Solomon.

Aduceţi-vă aminte în ceasurile de bucurie ale sărbătorilor, când fiecare în casa sa va găsi o clipă de mulţumire, că stau în închisori, trei sub pământ şi cu zeee, treisprezece. Nici o lege din lume nu ne poate impune să-i părăsim. Din contră, de i-am părăsi măcar o secundă, toate legile morale ale lumii ne-ar condamna.

In suferinţa lor trebue mângăiaţi şi ajutaţi. Adresele le ştiţi fiecare. Din puţinul său le va trimite şi lor. Aduceţi-vă aminte, atunci când veţi fi încălziţi, lângă vetrele voastre că undeva departe, departe cum n'a mai fost niciodată neamul nostru, şapte suflete, cele mai alese ale noastre, sub comanda lui Ion Moţa, îngheaţă în zăpada albă din munţii Spaniei, cu arma în mână întru apărarea lui Hristos.

Ei ne-au sădit în inimile copleşite de atâtea laşităţi şi mişelii, scânteia unei mari nădejdi: Neamul care de buna sa voie, pleacă la distanţă de mii de kilometrii de pământul natal, spre a lupta pentru o credinţă, oricare va fi ea, este un neam care nu poate să moară niciodată. Pe care nici ura duşmanilor lui nu-l vor pune la pământ şi nici nemărginita stricăciune a politicianilor lui, care în acelaş timp au plecat să sărbătorească Crăciunul în cele mai scumpe staţiuni climaterice ale Europei, tocând milioanele ţării.

Ei, aceşti copii, stau astăzi în faţa morţii. Ne-au scris că li-e foame şi li-e frig. Distinsul General Moruzzi, auzind, a lansat o listă de subscripţie. Ea a fost cenzurută în întregime şi oprită de cenzură.

Voi ştiţi imensele greutăţi materiale pe cari a trebuit să le biruim pentru ca ei să poată pleca. Suntem săraci şi atitudinea cenzurii ne opreşte să-i ajutăm. Ne este sufletul cuprins de indignare fără margini. Fiecare deci dintre noi se va gândi la un mijloc de a câştiga un ban pentru ei, chiar dacă va trebui să cerşiţi din poartă în poartă. Veţi expedia pe adresa Generalului Cantacuzino.

Camarazi,

In cer, în morminte, în grele închisori şi în răsboi la marginea pământului, pretutindeni, legionarul stă de strajă.

Voi, cei vii, cei liberi, staţi de strajă cu arma la picior, aici acasă unde trebue să parăm atâtea atacuri şi atâtea uneltiri. In contra noastră se unelteşte. Se unelteşte dintr'un singur loc. Locul acela îl ştiţi cu toţii.

Dragii mei, vă strig la toţi: Fiţi mândri că pretutindeni în lumea văzută şi nevăzută, legionarii sunt la datorie.

Sărbătoriţi aceste Sfinte Sărbători, cu bine, cu credinţă şi cu inima pentru toţi cei ce stau la posturile primejdioase ale luptei noastre.

Să îmbrăţişăm şi să dorim sănătate Generalului iubit care se expune totdeauna pentru noi.

CORNELIU Z. CODREANU

Acest ordin se va ceti în toate cuiburile din ţară.

Crăciun 1940

Neaua cernută de cer pe drumuri, câmpii şi coline, florile albe de ghiaţă brodate de crivăţ pe geamuri, chiciura pomilor, ţurţurii streşinilor, punţile de ghiaţă întinse de ger peste ape, ţes decorul armonios al ieslei în care s'a născut astăzi nevinovăţia însăşi, în persoana Mântuitorului Iisus Hristos.

Mici colindători, sgribuliţi de frig, înnotând printre nămeţi, cu greu, purtând în mâini stele aurii căzute din cer, ne-au adus într'o bună dimineaţă vestea înrolării în generaţia lor, a încă unui prunc mititel, în iesle culcat, pe-un maldăr de fân uscat.

S'a născut Fiul veşnicului Impărat. Şi această naştere a produs în cer atâta cânt şi bucurie, încât şi pe pământ s'a transmis vestire de pace şi bunăvoire şi ecoul îndepărtat s'a purtat prin veacuri, îngânat de copii, an cu an, din sat în sat. Şi bucuria aceasta este de nestăvilit şi deplin legitimă, căci munţi de necaz şi obidă, oceane de suferinţi, a înghiţit omenirea pentru a o putea merita.

Muşcând din fructul oprit, primii oameni au înghiţit cu acel măr frumos şi bun la mâncare însăşi sămânţa păcatului şi morţii.

Au trebuit să treacă mii de ani ca să încolţească şi să se desvolte mugurul din care într'o zi o înflorit şi a crescut un alt fruct, fructul vieţii veşnice, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, din care, mâncând lumea, să se mântuiască.

Alte aproape 2000 de ani se aşternură peste această zi, dar bucuria ei a rămas tot aşa de mare şi intens trăită ca'n ziua cea dintâi.

Nici una din sărbătorile noastre creştineşti nu exprimă mai adecvat gingăşia, mai desăvârşit curăţenia şi nevinovăţia decât Crăciunul. De aceea **25 Decembrie nu poate să fie sărbătorit după cuviinţă decât de îngeri şi copii,** *datorită fiinţei lor elementar de simplă, gingaşă, fragedă şi curată ca neaua.*

Crăciunul este sărbătoarea îngerilor şi a copiilor, a îngerilor în trup şi a bătrânilor copii. *Numai în măsura în care cineva este înger şi copil la suflet din punct de vedere moral, poate să participe simţit şi adevărat la această sărbătoare. Căci numai în copilărie oamenii sunt neîntinaţi de păcat şi numai făcându-se pe sine copii din punct de vedere moral, se pot regăsi în frumuseţea şi puritatea iniţială a fiinţei lor.*

***

Să nu ia nimeni drept apostrofă, ci ca un omagiu adus tineretului legionar, când o lume de prăfuiţi şi îmbătrâniţi la suflet, cu duşmănie califică conducerea actuală a ţării, guvernarea copiilor. In măsura în care vor fi copii şi ei vor fi suficient de curaţi la suflet, apţi de a înţelege şi vremurile de azi şi tineretea legionară.

Acestea sunt elementele ce constituesc condiţiile de aderenţă la lumea nouă, a Naşterii Domnului, lumea purităţii copiilor ce guvernează. Numai aşa vor putea participa la miracolul renaşterii neamului nostru. Atunci vor înţelege de ce un stat creştin trebue să fie condus de copii, căci ei singuri sunt vrednici de a se considera că fac parte din generaţia Domnului Iisus Hristos.

După atâţia ani fără Crăciun, au ieşit copii să-şi serbeze din nou ziua lor şi să poarte în mâini vlăguite de cătuşi, steaua care se ascunsese cu ei în închisori, când Irod se mâniase. A reapărut steaua. Drumul ei este drumul destinului legionar. Priviţi-o cum urcă pe drumul din sat, pe vâlcea şi delureluri şi duce din casă în casă, veste de pace şi bună voire.

Pr. Gh. Beştea

Gînduri de Crăciun

A treisprezecea naştere a lui Christos Dumnezeul, se aşterne — în lupta noastră pentru Invierea neamului — peste tinereţea noastră martirizată şi maturizată din vreme...

Sărbătorim acum pentru întîia oară Crăciunul în mijlocul cald şi drag al familiilor noastre.

Bucuria acestei sărbătoriri să nu ne facă să uităm însă celace caracterizează esenţa vieţei noastre legionare de totdeauna.

Dintru început ne-am hotărît să ne închinăm viaţa noastră vieţei neamului; astăzi nu putem avea alt drum decît tot drumul neamului, deci bucuria sărbătorilor să nu ne fure grija pentru grijile lui.

Gîndurile noastre, tinereţea noastră să fie şi în aceste momente, îndreptate spre nevoile acestui neam pîngărit...

Noi ne slujim neamul. Această slujire a noastră este permanentă, căci în această măsură ne-am cîştigat dreptul să nu avem odihnă.

Ne-am dăruit total neamului. Această dăruire a noastră este definitivă şi fără revenire. Ne-am nesocotit fiinţa noastră de carne şi lut şi ne-am robit total semnului de dincolo de viaţa pămînteană.

Orice sărbătoare este o bucurie a sufletului.

Sufletele noastre nu şi-au cîştigat acest drept, căci bucuria lor trebue să fie bucuria neamului, or sufletul neamului este încă îndoliat şi înlăcrimat.

Rănile îi sunt deschise şi lacrămile nu i s'au uscat, iar durerile familiilor îndoliate sunt încă vii.

Rănile şi lacrimile neamului, sunt rănile şi lacrimile noastre.

Ne-am zidit viaţa în zidurile neamului.

Hrana noastră trebue să fie ideia că am pornit pe un drum greu şi fără de întoarcere.

Ideia aceasta nu trebue să ne înspăimînte, ci trebue să ne înalţe, căci această rupere a noastră de noi, de ai noştri, de lumea noastră, o facem pentru neam.

Şi în măsura în care această rupere o facem cu mai mare seninătate, în această măsură mulţumirea noastră va fi mai mare şi jertfa noastră nu va fi zadarnică. **Şi nu va fi.**

Răsplata noastră va fi una care va apare, cînd istoria va culege din veşnicia sfîntă a neamului roada neprihănită a jertfelor noastre...

Gîndind astfel, în orice clipă, vom putea apare în faţa Căpitanului, — atunci cînd Dumnezeu ne va învrednici cu chemarea Lui — dincolo de hotarele acestea pămîntene, cu fruntea sus, curaţi ca lacrima, senini ca cerul şi d r e p ţ i ca moartea.

Acestea sunt gîndurile cari îmi frămîntă mintea şi-mi neliniştește sufletul în ajunul sărbătoririi acestui prim Crăciun liber.

EUGEN TEODORESCU

Comandantul Mişcării Legionare, Horia Sima, a inspectat organizaţia de Constanţa

Duminica trecută a sosit în localitate d. HORIA SIMA, Comandantul Mişcării Legionare, însoţit de comandant ajutor Eugen Teodorescu, şeful regionalei a V-a Constanţa.

In gara locală d-sa a fost întempinat de d-nii: Nicolae Şeitan, comandant legionar; Traian Puiu, comandant legionar; comandant ajutor Gheorghe Stoica, şeful organizaţiei jud. Constanţa, Dumitru Prelipcea, prefectul judeţului; comandant ajutor Dumitru Macovei, Ion Macovei, şeful garnizoanei locale; Pe-

Urmare în pagina 6-a

TEMELII IN VEAC

Număr festiv

De Crăciun şi de Paşti apar toate ziarele în ediţii de sărbătoare. Condee mai mult sau mai puţin măestrite aştern pe hârtie idei şi doctrine.

Aş comite un act de impietate faţă de inişte sărbătorilor ce vin, dacă din vârful peniţei aş scoate alte serii de idei sau ideologii.

Nu spun că-i uşor să faci doctrină şi nici măcar a parafraza asupra unei doctrine deja enunţate, nu-i uşor. Dar oricine cred că-i de acord cu mine când spun că presa noastră de azi face prea multă doctrină şi prea puţină gazetărie. Fiindcă gazeta noastră e mai mult o revistă, pare că ar avea o justificare pentru opera ei de îndoctrinare. Totuşi i-aşi recomanda din loc în loc şi ei câte un reportaj, o informaţie din lumea legionară, o întâmplare de interes general şi adesea chiar un fapt divers căci cititorul trebue să-şi odihnească şi ochiul şi cugetul în parcursul coloanelor.

Ziarul colecţionează articole dela diverşi camarazi cari tratează unul mai sârguincios decât altul, câte un subiect.

Prin forţa lucrurilor revista trebue să îmbrăţişeze probleme din toate domeniile. Revista în acelaş timp urmăreşte şi un scop educativ. Prepară terenul pentru diverse opere de ordin spiritual naţional sau chiar economic.

Cercetează toate feţele vieţii ca să desprindă din masivul amalgam, numai acele elemente care pot asigura nediscutabil ambianţa necesară creerii şi desvoltării acelei *«Nobilimi de spadă»* dorită de Căpitan.

Cititorul impresionat de conţinutul unui articol nu poate fără o pauză să adâncească o altă problemă ce-i cu totul de alt domeniu.

Dar această chestiune se adresează poate numai redactorilor. Aş vrea însă să fiu urmat în desăvârşirea altor probleme ce ni se pun nouă tuturora şi mai presus ca oricând:

Este problema *muncii, ordonării* şi *perseverenţei* noastre.

Cu toţii suntem conştienţi de grozavele sarcini ce ne-au rămas. Cu toţii reflectăm, ne frământăm şi emitem soluţii. E prea puţin ca să zic că aceasta nu-i nimic.

Toţi au reflectat şi fiecare dintre noi are o părere asupra fericirii neamului sau chiar a neamurilor.

Fiecare om în sinea lui are convingerea că părerea sau soluţia lui este cea mai fericită. Prea puţini însă s'au încovoiat de povara muncilor. Să se observe: La noi se munceşte prea puţin şi mai totdeauna fără chibzuială. *Nu ştim să muncim.*

Şi nu ştim să muncim pentrucă nu suntem *ordonaţi* în munca noastră. Nimeni sau aproape nimeni nu şi-a pus problema organizării muncii lui în propria-i casă. Cu cât cobori mai jos spre pătura nevoiaşilor cu atât desorganizarea vieţii creşte. Muncitorii noştri chiar cei calificaţi nu sunt ordonaţi nici în viaţă şi nici măcar în îmbrăcămintea lor.

Unii sunt atât de jerpeliţi în hainele ce şi le tărăsc că-ţi provoacă mai totdeauna revoltă.

Fiecare din noi ştim cât au fost muncitorii de neglijaţi în trecutul nostru apropiat. Dar tot atâţia dintre noi ştiu că în timpurile bune când fiecare muncitor ne calificat putea câştiga zilnic sute de lei, sau nu muncea cu prisosinţă, sau consumau rezultatele muncii lor, în pestilenţa tavernelor şi beţiilor scandaloase. Este timpul când fiecare dintre noi să-şi fixeze un obiectiv după măsura şi puterea fiecăruia pe care să-l atingă în timpul cel mai scurt ca să poată trece de îndată asupra altuia.

Ceiace poate face oficialitatea e prea puţin în timpul de faţă.

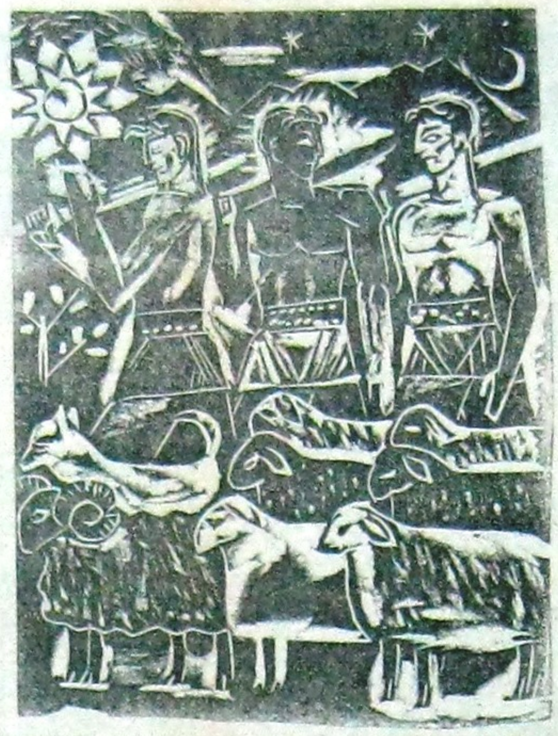
Problemele sunt înfinit de multe şi ca niciodată de mari. Dar cu atât mai mult nu trebue părăsită bătălia. Aici trebue să intervie *perseverenţa.*

Totdeauna cine a perseverat a biruit. Fac atent pe tot legionarul ce şi-a formulat un program de activitate, asupra acestei mari calităţi cu care trebue neapărat să se înzestreze.

Probleme ni se pun la tot pasul şi când una se rezolvă alte multe se ridică. Iniţiative sunt puţine. Le vom multiplica.

Totuşi nu vom plini dorinţa Căpitanului dacă nu vom munci până la epuizare, dacă nu ne vom ordona viaţa şi toată activitatea noastră şi mai ales dacă nu vom persevera în pornirea noastră.

TRAIAN PUIU

GRAVURĂ CRISTEA GROSU

LOC IN ISTORIE

Viaţa—problemă apăsătoare pentru filosofi, jug greu pentru sclavi, adiere zefirică pentru castelani— se scurge în valuri de cascadă, prin multiple forme de manifestare, împânzind suprafaţa terestră, adâncindu-se spre centru teluric, despicând văzduhul şi înălţându-se spre zările celeste. Pare că favorizează pe unii, îngenunchind până la sângerare pe alţii. Ultimii, fără vină, fără blestem, sunt veşnic luptători; primii, fără muncă, fără merit, neîntrerupţi profitori. O singură răsplată au crucificaţii: istoria. Pe răbojul ei se încrustează urmele celor cari cu neobosită râvnă şi-au croit drum nou, căi jertfelnice de manifestare spirituală. Istoria, abstractul panteon, înălţat din duhul capetelor neobosite de conducători, braţelor vânjoase de luptători. Dar nici luptătorii, nici conducătorii nu sunt apariţii singurite ale legilor cosmice, — ci vlăstare răsărite din poruncile de sânge ale neamurilor. Istoria deci, e creaţia neamurilor, e titlul dreptului de existenţă al acestora. Numai neamurile care şi au cucerit un loc în arena istoriei au dreptul la viaţă.

* * *

Unui popor îi e dată ocazia intrării în momentul

Urmare în pagina 5-a

INSEMNĂRI

Horia Filip, Idei biruitoare din „Mein Kampf"

Este semnificativ pentru tirania celor doi ani trecuţi că deşi se ajunsese şi la alianţa — o alianţă însă pur formală — cu axa, totuşi „intelectualii" regimului nu simţiseră nevoia să traducă discursurile lui Musolini şi „Mein Kampf" a lui Hitler. Insă nu numai că nu simţiseră această necesitate dar şi interziseră difuzarea lor.

Aveam doar o constituţie «originală», votată cu glas speriat de strălucirea baionetelor de perspectiva eliminării din slujbă.

Explicabil. Majoritatea teoreticienilor ai fostelor guverne era recrutată din ferventii exegeţi ai «Capitalului» şi «Manifestului comunist». Se permitea doar «eseul» romanţarea, compilaţia vulgară şi reticentă a cărţilor lui Musolini şi Hitler.

D. Horia Filip, bucurându-se de rarul prilej de a fi asistat — şi chiar participat la revoluţia hitleristă, a încercat dealtfel, înainte de biruinţa legionară, să traducă şi să tipărească „lupta" cancelarului german. Evident i s'a interzis acest lucru. In zelul său, d. Horia Filip a căutat atunci să fofileze prin foarfecele cenzurei, măcar câteva din ideile fundamentale ale naţional-socialismului. Ceeace, se vede, i-a reuşit. Iar azi, până la tipărirea în româneşte a «Luptei mele» promisă de d-sa, a strâns toate articolele «camuflate», în broşura de faţă, adăogând şi câteva articole publicate recent în «Falanga».

Aşa dar nu-i vorba despre un rezumat metodic al cărţii Fuhrerului, nici despre vre'o interpretare savantă a ei, ci despre o modestă dar corectă înfăţişare a câtorva „idei biruitoare" din «Mein Kampf.». Dar, se va zice: sunt şi idei înfrânte, moarte, în cartea lui Hitler? Asta rămâne de văzut. D. Horia Filip, stabilind în partea doua a broşurii, anumite corespondenţe între naţional-socialism şi legionarism, îşi justifică din plin titlul dat. Cartea Căpitanului se poate intitula integral biruitoare pentrucă nici o literă a ei nu este desminţită. Tipărind în româneşte cartea Fuhrerului, d. Horia Filip va face un real serviciu de control.

N. Caranica, Poeme şi Imnuri

ed. Miron Neagu, Sighişoara 1940

Pe d. Caranica îl cunoaştem din paginile „Gândului Românesc".

Stabilit în Cluj, după emigrarea din Macedonia, d. Caranica a adus în lirica tânără ardeleană, o notă nouă de graţiozitate, de gingăşie în erotică iar în poesia socială, tonul elegiac al pelegrinului, al desrădăcinatului.

Imnul de pe câmpie, este ilustrativ:

Doamne, Tu care paşii mi i-ai îndreptat spre marginea
aceasta din Apus a pământului românesc.

Dă-mi sufletul câmpiei, dă-mi uimirea, dă-mi sfinţenia
să-ţi cânt, să-ţi mulţumesc.
Smuls de furtuna mare din nemângâiata, crâncena Macedonie,
Ca jidovul rătăcitor treceam, Stăpâne, străin, fără
cer, fără pronie.
Nu mai ştiam să mă rog, dar aşteptam să mi răsară
ceva cântând în cale
(O, raiul drag al păsărilor din pădurile natale!)
Ci Tu, Stăpâne, fiului risipitor i-ai arătat cărările 'mpăcărilor
Şi patrie nouă i-ai dat; a doua oară l-ai sădit în pământ
să-l supună
La marginea ţării, câmpia fără de margini, Cybela străbună.

Abstracţie făcând de unele reminiscenţe simboliste dela începutul volumului, de unele eforturi pentru rima preţioasă, poesia d-lui Caranica reprezintă o întoarcere la formele clasice ale literaturii noastre şi la isvoadele noastre folklorice:

Incă n'am întins arcurile 'n soare,
N'am spus nimic. N'am întrebat înălţimile.
Adânc în noi, eternele isvoare
Işi tremură virgine limpezimile.

Şi fluerul păstorului îndrăgostit de moarte
Cine din noi, cutremurat, l-a dus la buze?
O, murmurului orfic de departe
Ii presimţim abia splendorile confuze.

Cântecul cel mai mare, ora noastră,
Se vor plini o zi din lacrimi şi furtună.
Cu toate glasurile, pasărea măiastră
Va plânge din pădurea ei străbună.

Volumul acesta de debut, e mai mult un exerciţiu, un apărut pentru «întinderea arcurilor în soare». Tipărit în timpul prigoanei, el ne prevestia ora solemnă a literaturii noastre: ora literaturii legionare.

t. l.

Contribuţiuni la istoria legionară

„Ca să nu se înnece a toate ţările anii trecuţi şi să nu se ştie ce s'au lucrat, să se asemene fiarelor şi dobitoacelor celor mute şi fără minte»

GR. URECHE

II

A urmat apoi această perioadă de linişte. Studenţimea îşi vedea de examene, iar presa jidănească îşi îmulase tonul de tot. Credeam în adevăr că duşmanii noştri au înţeles că noi suntem o forţă, cu care nu se poate glumi.

Această linişte a fost aparentă căci imediat după plecarea studenţilor în vacanţa mare, Stelescu lansează un manifest, împroşcând cu noroi din nou în studenţi.

Studenţimea, afirma el, a fost plătită ca să pornească campania împotriva presei jidăneşti, chiar de jidani, pentru a le face jocul lor politic.

Toate i-au fost tolerate lui Stelescu. Dar să afirme că studenţimea română creştină şi antisemită a fost cumpărată cu bani grei jidăneşti, asta nu i se putea ierta.

Puţinii studenţi ce mai rămăsesem încă în Bucureşti, ne sugeam buzele de revoltă. L-am fi sfâşiat cu unghiile şi l-am fi sfâşiat în bucăţi, pe această canalie, dacă l-am fi avut în faţă. Il uram toţi şi-l uram fără margini.

Era pe la sfârşitul lunei Iunie 1936. Dormeam pe terasa Căminului stud. constănţean — un somn liniştit, sub mângâierea blândă a primelor raze solare, scăpate de după blockhause.

Cineva mă trezeşte. Era Şocariciu.

— «Scoală-te şi îmbracă-te».

M'am sculat fără să cârtesc.

— «Ia-ţi pistolul cu toate cartuşele şi haide».

L-am urmat.

Am pornit dela Cămin (Str. Serei 3) pe Batişte, înspre centru.

Bănuiam că trebue să se întâmple ceva şi căutam să pătrund în sufletul lui Irimuş, (Şocariciu) pentru a-i ghici gândul, dar n'am reuşit.

Să-l întreb? Era prea grav şi hotărât şi-mi lipsea curajul ca să-l smulg din gândurile lui.

L-am urmat pe b-dul Brătianu, trecem pe lângă Universitate, o luăm pe Victoriei, Apolodor, tot tăcuţi şi urcăm gâfâind pe Cazărmei. La un colţ mă opreşte. Mă priveşte cu ochii de pisică ce caută să pătrundă în beznă şi-mi spune:

— «A sosit ceasul să pedepsim canalia.

Ai ordin dela Ionel (Caratanase) să-i supraveghezi casa şi imediat ce-l observi ieşind, vii fuga la noi, la colţ şi ne anunţi. Dar nu cumva să tragi fără no[illegible]

Mi-a arătat casa lui Stelescu de pe str. Costin 3 şi-a plecat, iar eu m'am pus la pândă.

Str. Cazărmei este aproape liniştită şi din cauza aceasta [illegible] greu de supraveghiat. Abia trecuse o oră şi figuri curioase dela fereşti mă iscodesu.

Persist totuşi să-mi îndeplinesc misiunea.

Un elev de liceu — cur[illegible] ferior — începe să-mi des[illegible] coale. Nu ştiu de unde apăruse.

Peste o jumătate oră apare un hătru, în cârjă, stângaci deghizat, mă urmăreşte de aproape pas cu pas. Bănuesc că este omul lui Stelescu şi mă străduiesc din răsputeri să nu mi descopere intenţia.

Deviu nervos că nu-mi apare iubita (vorbă să fie). Mă uit la ceas, privesc desnădăjduit la fereastră (unde apăruse o tânără) păşind agitat pe trotuar.

Hătrul nu mă slăbeşte de loc. Sunt forţat să-mi părăsesc postul (Era ora 9³⁰). Mă urc în [illegible] până la staţia de maşini dela Niţă Stere (Str. Cazărmei colţ cu Uranus) şi mă urc într'o maşină pornind pe Uranus în jos. Nu sunt urmărit. Mă cobor şi iau altă maşină. Merg pe str. Militari, pentru a mă întâlni cu echipa, pe care n'o bănuiam în întregime. Ii observ de departe. Opresc şi-i dau drumul maşinei. Echipa, pe care acum o vedeam prima dată, formată din: Caratanase, Fani Georgescu, State şi Şocariciu, era foarte agitată pentrucă soarele se ridica [illegible] pe cer, iar eu nu dădeam nici un semn de viaţă.

Le arăt situaţia. Toată echipa este de părere să părăsim imediat locul.

Fani, foarte bine informat de Cosmin Coman şi Ghiţă Stoian care reuşiseră să parvie, din [illegible] în casa lui Stelescu, dă toate lămuririle echipei.

Până Miercuri seară la 10 trebuie să fie la redacţia Cruciada Românismului, iar la ora 12 [illegible] trece pe jos pe str. Ştirbei Vodă spre sediul Steliştilor din [illegible] Victoriei.

Sediul ziarului canaliei era [illegible] str. Luterană, colţ cu str. Câm[illegible] la tipografia ziarului Indreptarea.

Primesc ordin să mi fixez p[illegible]

Urmare în pagina 5-a

PRO DOMO

Când vom avea vreodată răgazul de a ne întoarce privirile spre noi, spre casa noastră mică, spre sufletul nostru, spadă spre luptă, va trebui să arătăm cum ne-am înţeles noi rosturile. Va trebui, adică, să fixăm pentru noi şi pentru alţii poziţia în istorie, a acestui luptător care este ziaristul legionar.

Ne-au îndemnat la aceste două împrejurări: aniversarea a 26 ani de apariţia a lui «Il popolo d'Italia» şi inaugurarea unei Universităţi libere de ziaristică la Bucureşti. Dacă jubileul lui «Il popolo d'Italia» înseamnă biruinţa timp de două decenii a unei concepţii noi asupra scrisului cotidian, înfiinţarea la Bucureşti a universităţii libere de ziaristică, înseamnă tocmai nevoia găsirii unui nou făgaş pentru viaţa turnată în forme a ziaristului român.

Inutil să demonstrăm cât de mare era lipsa unei instituţii care să pregătească pe purtătorii de spadă a nouei spiritualităţi româneşti. Ajunge să recunoaştem aci că din chemarea de a împropria altora adevăruri, din capacitatea de a da un anum[illegible] sens concretului, ziaristul [illegible] şi-a făcut totdeauna o m[illegible] siune.

Legionarul ziarist nu es[illegible] şi nu trebue să fie un isto[illegible] ric al cotidianului. El trebu[illegible] să fie mai cu seamă un fac[illegible] tor de istorie.

Arnaldo Mussolini spunea: «E greu să faci un ziar pentru istorie.»

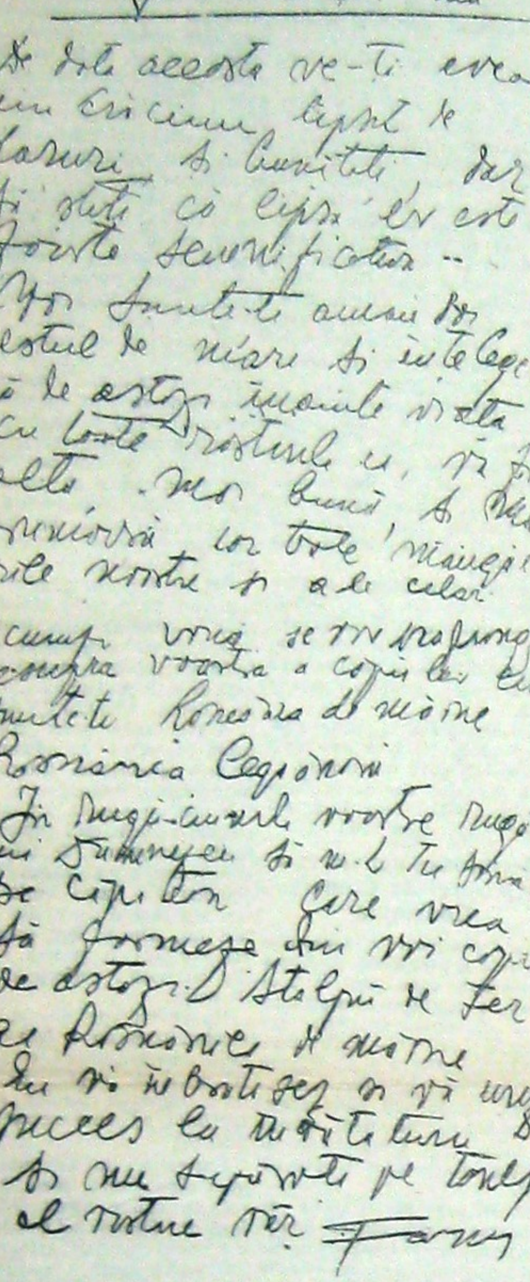
Tindea desigur să arate [illegible] deşi lucrul este anevoios, e[illegible] singurul care trebue făcut.

De vreme ce toate acti[illegible] tăţile capătă în noua [illegible] sensul lor adevărat, ni [illegible] pare absurd ca tocmai [illegible] ristul să rămână anacro[illegible] la viziunea lumii vechi.

Vechea concepţie a pro[illegible] sionismului, cu înţelesul [illegible] de mercantilism, de «gata c[illegible] când la orice», nu se po[illegible] împăca cu duhul legion[illegible] Ziaristul legionar rămâne [illegible] la gazetă ceeace este afar[illegible] un luptător care schim[illegible] doar arma. Mereu în fru[illegible] deschizătorilor de drum[illegible] noi, «în bătaia furtunilor» c[illegible] l-a definit ministrul legion[illegible] al presei. Scrisul lui va [illegible] fie luptă şi lumină.

[illegible]

O scrisoare de Crăciun a Decemvirului Ștefan Georgescu

Jilava 23 Dec 1937

Dragă Viorica și Petrică

De data aceasta ve-ți avea un Crăciun lipsit de daruri și bunătăți dar și știți că lipsa lor este foarte semnificativă.. Voi sunteți acum destul de mari și înțelegeți că de astăzi înainte viața cu toate [illegible] ei, [illegible] alta. Mai bună și mai frumoasă cu toate mângâierile voastre și ale celor scumpi vouă se va răsfrânge asupra voastră a copiilor care sunteți Românii de mâine România Legionară

În rugăciunile voastre rugați-vă lui Dumnezeu și [illegible] pe copiii care vrea să formeze din voi copiii de astăzi Stâlpii de fier ai României de mâine

Eu vă îmbrățișez și vă urez succes la învățătură și nu uitați pe tatăl vostru [illegible]

A fost scrisă cu două zile înainte de Crăciunul anului 1937, în închisoarea Jilava

In ea se resfrânge încrederea nesdruncinată a Decemvirului în biruința legionară, o realitate azi

Crăciun trist

S'au troienit atâtea drumuri pline
De viața scumpă, verde-a tinereții...
Trecură sănii grele peste mine
De nu mai văd hotarul dimineții!

Cât prinzi în ochi din albele ogoare,
Nimic nu 'ndeamnă peste vârfuri pasul.
Porni Irod cu sabia spre soare
Și cerului îi amuți azi glasul.

Copiii Țării 'nmoaie viața 'n sânge —
Mamele își plimbă sufletul în plâns;
In moarte, anul tânăr iar se frânge:
Câte sărbători durerii i s'au strâns?

Rămas să-mi mângâi greaua amintire,
Câtă nea voiu bate pe la alte porți?
Atâta noapte 'n suflet e 'ngrădire
Și 'n ore de somn bolnav atâția morți...

Iar cum umbra nopții a 'nghețat în geam,
Cum zadarnic gându-așteaptă un colind —
Steaua care n'a murit, e pentru neam
Și pentru mine; pe cer, o văd suind

Voiu porni în urma ei... Și-atuncea când
La staul magii tămâia-vor glia,
Chiui-voiu lung în sfânta zi și bând
Cu îngerii în ceasul Lui Mesia —

Ciobanii toți în jur s'or strânge roată,
Iar cerurile se vor deschide sus:
O Țară 'ntreagă, Țara asta toată,
Va înmuguri sub semnul Lui Iisus.

Colaru Dumitraș

Cobia, 24 Dec. 1939.

A te naște din nou

S'ar putea spune că toată lupta spirituală europeană de azi, se dă în jurul dictonului socratic „gnoti se aiton" *și maximei goethiene* „stirb und werde".

Socrate este tipul reprezentativ al omului care se cunoaște pe sine însuși și — mulțumit — se comportă în consecință. Cunoscându-ți înclinațiile, individualitatea, dacă vrei să fii o personalitate, un „sofos", va trebui să ții seamă de aceste date fiziologice în acțiunea ta.

Socrate nu a dorit niciodată transformarea omului sau a lumii, ci a recomandat prudent, supunerea strictă, pasivă la fatalitatea umorilor cu care te-ai născut. E punctul de vedere determinist, punctul de vedere al burghezului cuminte, temător de aventură, de risc, de ipoteză, de tot ceeace scapă din priza imediată a simțurilor. Burghezul care nu cunoaște de cât cartierul natal iar din viață, decât banalitățile ei, cum îl caracteriza Weber.

Se pune însă întrebarea: cum și când voi sfârși a mă cunoaște? Tehnica ne-o indică într'o oarecare măsură ultimele metode ale psihologiei. Consecvent însă punctului de vedere științific, mă pot întreba: când voi reuși a recunoaște că eu sunt și voi fi acesta iar nu altul. „Nu mi-e frică de nimeni, decât de mine însumi", mărturisește disperat Papini la sfârșitul confesiunii sale, după ce o viață întreagă se căutase „pe el însuși". Dar căutându-te toată viața, risci până la urmă să nu te mai poți realiza niciodată așa precum „crisalida care s'ar cunoaște prea mult pe sine însuși, n'ar mai deveni fluture" (Gide).

Metoda socratică nu reușește decât să te neliniștească, să te desintegreze din viață, obligându-te ca într'o lume de obiecte, să te faci și pe tine un obiect de studiu.

Această sete luciferică de antropologie nu te poate duce decât la catastrofă.

Cine nu-și amintește tânguirile de moarte ale lui Nietzche:

Căutași cea mai grea povară;
Atunci te-ai găsit pe tine însuți
Și nu mai poți scăpa de tine —
Tu cel ce te cunoști pe tine însuți
Insuși calvarul tău.

Cea mai grea povară — în sens de misiune — pentru noi, stă însă tocmai în depășirea determinismului temperamental, în eșirea din tine însuți, în ancorarea într'o dogmă care să te transcende. Căci drama noastră provine din însăși condițiile noastre. Atât timp cât rămâi înlăuntrul tău, atât timp cât te știi — deci, cât îți cunoști limitele — impresia de vremelnicie, sentimentul naufragiului, te vor întovărăși permament. Odată însă ce toată frământarea ta nu va mai fi antropologică, ne spunea Nae Ionescu la curs, odată ce existența ta vei trăi în altceva, reușind astfel să-ți depășești condiția umană, tragedia ta va înceta automat — „catastrofa" ne mai interesându-te, odată ce tu nu mai exiști pentru tine însuți.

Esențialul e să aderi unui „ideal", să recunoști ceva care să te depășească.

Iată dece Emil Cioran greșește când în ultimul număr al Vremei, crede că resortul oricărei revoluții stă în „înșelarea prin acțiune", în faptă pentru faptă, implicit în fuga de tine însuți.

Tot Nae Ionescu ne-a învățat că atunci când facem ceva încadrându-ne total în altceva, putem fi tot atât de bine noi și totuș să ne putem uita, să scăpăm din di[illegible]a individualității.

Căci personalitatea pentru noi e o cucerire iar nu o identificare, o transformare iar nu ceva dat, o recreiere, o devenire. Să devii ce? Demn de a participa la dogma care te depășește.

Așa dar nu să-ți citești certificatul de naștere, ci să-ți scrii altul, dacă nu să-ți scrii certificatul de moarte. Să tinzi la plăsmuirea, la automodelarea ta, să te naști din nou din propria-ți cenușe, — sunt treptele de intrare în legiune. Și de aici, cârcotașii și nedumeriții. Pentrucă nici un partid politic nu i-a invitat până acum să se lepede de ei însuși ca să se poată realiza.

Teodor Ionescu

Intruparea cuvântului etern

Ești încă, zi de zi, printre noi. Și cu noi fi-vei cît e lumea.

Giovanni Papini, Rugăciune către Hristos

Ioan, vocea care striga în pustie, — îmbrăcat cu vesmînt aspru din peri de cămilă, încins împrejurul mijlocului cu o cingătoare de piele, hrănindu-se (după cum spune Marcu Evanghelistul) cu lăcuste și miere sălbatică — predica:

«Vine în urma mea cel care este mai tare decât mine, căruia nu-i sunt îndestul plecându-mă să desleg cureaua încălțămintelor lui... Eu v'am botezat **în apă,** *el însă vă va boteza* **în duh sfânt...»**

Așa cum întârzie preotul, la tâlcul evangheliei, asupra fiecărui cuvânt greu de învățătură și caută cu trudă, să-i pătrundă adâncul înțeles, mă voi opri tot astfel asupra acestor cuvinte ale Botezătorului. Mi-au plăcut întotdeauna cuvintele care nu s'au grăbit să spună totul: lunga și dulcea zăbavă, cerută uneori de dificultatea pătrunderii în sens, alteori numai de chinuitoarea noastră iubire pentru tot ce află răsunete profunde în noi. Așa și cuvintele lui Marcu. Sunt cuvinte care — utilizând aici o expresie ciceroniană mult cunoscută — **cînd tac, strigă,** *strigă adevărul cel mare și unic, purces dela Domnul și Dumnezeul nostru.*

Botezătorul — să fie aceasta o infidelitate în redarea textuală a cuvintelor sale către Marcu? — nu spune nici Domnul, nici Dumnezeul nostru, (așa cum se poate citi la **Isaia,** *XL 4) nici Isus, nici Mîntuitorul, nici Hristos, ci numai* **«cel care este mai tare decît mine».** *In această rezervă și precisă menține a Botezătorului este afirmarea tăriei și a măreției lui Isus, care avea să vină și pentru care, potrivit celor spuse de amintitul Isaia, se* **găsesc drumurile, drepte se fac cărările lui, toată valea se înalță, tot muntele și toată colina se umilește, dreaptă se face orice cotitură și se netezesc locurile cele gloduroase, ca să se arate mărirea Domnului...**

Cuvintele lui — «eu v'am botezat **în apă,** *el vă va boteza* **în duh sfânt»** *— sunt tot atât de simbolice. El zice: Botezul meu a fost al celui care gătește calea spre marele botez în duh, eu am gătit curățenia voastră sufletească pentru a putea primi voi,* **în voi,** *spiritul dumnezeesc. Sălășluirea lui în sufletul vostru, ca sîmburele de scînteetoare lumină în mijlocul untului de lemn curat, nu poate să se întâmple decât după această purificare de păcate prin apa iertării, apa dorinței de ispășire.*

Domnul însuși, **deși el era cel care venea,** *a trecut prin taina botezului în apă, cu tot sufletul și corpul său pur.*

El, pentru care se pregăteau drepte căi, s'a zămislit, omenește, din întruparea duhului. Dumnezeirea a luat, cât viața unui muritor ce se curmă la mijlocul ei, strai de carne umană, în care s'a închis, ca într'o temniță grea, cuvântul etern, duhul înalt, Dumnezeu. Acceptarea hainei biologice, cu care natura înzestrează pe orice ființă, se explică, pentru Domnul Nostru Iisus Hristos, numai în ideea acceptării suferinței.

«Pătimi-voi multe» — a spus însuși Domnul, care avea întreaga viziune, încă dintru început, a tuturor celor ce vor urma. Avea să fie batjocorit, hulit, coperit de ocară, scuipat, biciuit și, la urmă, ucis. Intruparea cuvântului etern, adică introducerea în lut trecător a ceeace este de esență vecinică și divină, înseamnă suprema și cea mai mare jertfă pe care o putea face un tată pentru răscumpărarea fiilor pierduți în nemernicii. Sfârșitul acelei succesiuni de suferințe, moartea, avea să aducă în fine învierea, ca rezultat al năzuințelor într'o viață plină de încercări și durere.

Nașterea lui Isus în staul de vite și nu în sprinten portic florentin, în staul adevărat — precizările sunt ale lui Papini, — într'o iesle, pentrucă nu mai era loc de poposit în case, demonstrează până unde a trebuit să coboare **cuvântul etern** *spre a se întrupa. Păstorii din evanghelia lui Luca se vor grăbi spre Betleem, ca să vadă* **«cuvântul acesta»** *vestit lor și lumii de Dumnezeu prin îngerii săi care nu mai pregetau cântând: «Slavă întru cele de sus ale lui Dumnezeu, iar între oameni, pe pământ, bună voire»...*

Cântecul vestitor al nașterii mântuitoare poartă în el un scurt și duios exemplu, pentru ceeace, prin suferința, moartea și învierea sa, va căuta să aducă pe pământ:

— Intre oameni bună voire...

Ioan Micu

Motive „natale" italiene

Ca în toate celelalte țări creștine, și în Italia Crăciunul — **Il Natale** — este sărbătoarea dorită mult și cu înfrigurare așteptată. Se poate spune că viața întregului an se concentrează în jurul acestei zile, ca împrejurul unui punct luminos. Crăciunul, prilej de intimă și intensă trăire familiară, cămin proteguitor al reîntoarcerilor și odihnei, este ca o etapă de întâlnire a tuturor. Această intimă poezie domestică a Crăciunului o simte fiecare. Niciunuia nu-i displace visul acesta, pentrucă el a fost propriu bunilor și străbunilor noștri, ei care i-au dat expresie în miraculoase forme de artă. Toți știu că pictorii italieni au pus, pentru «Presepio» — imaginea staulului unde s'a născut Domnul, cu Sfânta Fecioară, Iosif și Magii — colorile cele mai vii ale paletei, iar poeții au scris versurile cele mai duioase, așa cum muzicienii au cântat cele mai frumoase cânturi ale inimei. Dacă am scoate **divina fecioară** din sufletul poporului italian, pe fecioara care, într'o noapte de demult, a dat luminei **copilul minunat,** noi i-am scoate inima și vocea.

Crăciunul italian nu este numai o expresiune a sentimentului religios. El reprezintă și sensul maternității, eterna reînflorire a vieții prin copilărie. Cât timp oamenii își vor întoarce cu drag privirile spre chipurile mici ale copiilor, ei vor continua să facă o sărbătoare de seamă din misterul nașterii în noaptea Crăciunului. Fascismul, care este expresiunea cea mai curată a acestui popor latin, a stabilit în Ajunul Crăciunului, **Sărbătoarea Mamei și a Copilului.**

Nu numim această poezie sentimentalism bolnăvicios al unui neam trândav. Visătoria aceasta nu distrage dela acțiune, pentrucă nu e un vis de lucruri vane, ci un vis de viață. Imi amintesc un Crăciun african la **Passo Uarieu,** în călduroșul Tembien, blestemat de Dumnezeu, ca o regiune infernală. In timpul zilei, se lucrase la construirea unei șosele. La venirea nopții, ne adunăm în jurul cimitirului eroilor, care cuprindea cincisute de morți de-ai noștri, și în timp ce se continua slujba religioasă, tot omul de acolo uită Africa înfierbântată și se gândi la zăpezile Italiei depărtate, la cântecele de Crăciun. Inima simți o izbitură, un junghi puternic, dar după o zi eram mai întăriți pentru aspra trudă a războiului.

Cine vrea să cunoască manifestările curate ale acestei sărbători în Italia, trebue să meargă la țară, în mijlocul lumii, care trăește din munca ogorului, unde aerul nu știe de cărbunele fosil, unde nu se aud urletele sirenelor și gemătul mașinilor, unde — când e sărbătoare — fiecare își lasă munca, își pune haina cea mai bună, se duce la biserică și în vizite. Seara Ajunului coboară noroasă, umedă, rece pretutindeni se simte mirosul de sărbătoare, și această veselie intimă găsește motivul în belșugul intrat pe neașteptate în orice casă. Toți au cumpărat dulciuri pentru Crăciun, au tăiat porcul gras de atâtea luni, au luat dela cârciumi sticle de vin bun. Celor săraci le-au fost înmânate daruri, fiindcă, acel ce are, dăruește cu acest prilej sfânt pe cei obidiți, după îndemnul Operei de Asistență a Regimului Fascist.

In noaptea Ajunului, trecătorii nu își spun, la despărțire, «noapte bună», deoarece ei știu că se vor vedea din nou, în aceeași noapte, chemați la biserică de strălucirea luminilor, ca să-și readucă aminte marea taină. Și iată... pe la miezul nopții, când tăcerea acoperă totul, încep să se aud de ici și de colo sunete de clopot. Sunt cloapete de sărbătoare, ce răspândesc în noapte o armonie desăvârșită. Alte cloapete răspund îndată, apoi altele și altele. Văile, colinele, munții se umplu ca prin farmec, de sărbătoare. Fiecare clopot face să i se audă glasul... Și sunt mii și mii, pentrucă orice sat își are biserica și clopotnița înaltă cât un turn care domină verdele brazilor, chiparoșii, măslinii toată câmpia.

La sunetul de clopot, de pretutindeni se adună lumea. Biserica are de data aceasta ceva nou de arătat: pe altar se află mica statue a Copilului Isus, acoperită de un văl ce va fi luat la miezul nopții, iar în capelă este **cappannuccia,** mai mult sau mai puțin mare, populată cu statuete de păstori și turme, plină totdeauna de poezie țărănească, mărturisind eternul sens artistic al poporului italian.

Aceasta e, în linii principale, noaptea de Crăciun în Italia. Dar cine ar putea să spună toate nuanțele pe care orice regiune, orice colț de țară le vădește în această sărbătoare? Câte legende au trecut dela secol la secol până azi, toate pline de simplicitate și inspirate din conceptul de dragoste și de pace pe care Crăciunul îl poartă cu sine.

In muntoasa Garfagnana, printre castanii întunecoși, se înalță un mic sanctuar antic, la care vin, în noaptea natală, locuitorii din colibele vecine, aducând cu ei vase cu flori: garoafe, hiacinți, ciclamini. Povestesc ei că, în timpurile vechi, pe locul sanctuarului, era un sat de ciobani. Păstorii satului au văzut, în primele zile ale lui Decembrie, rătăcind prin munți, o foarte frumoasă copilă, îmbrăcată în trențe, care turbură inimile acestora. Femeile însă geloase au inventat, pe seama copilei, ciudățenii urâte și i-au făcut să creadă pe păstori că e vorba de o rătăcită dela legea creștină, că era plină de vicii și contrarie religiei, deci vrednică de pedeapsă nu de milă. Noaptea de Crăciun din acel an a fost mai aspră decât oricând. Când păstorii sosiră la biserică spre a asista la slujba nașterii copilului, văzură la ușă frumoasa fată, care îi rugă să o primească și pe ea în casa Domnului și să poată face astfel parte din familia creștină. Tinerii înduioșați erau gata să o primească, dar bătrânii și femeile geloase le-au amintit povestea acesteia și au pus-o pe goană. Fata fugi și se ascunse într'un crâng. De frig își dădu sufletul. Pe chipul ei însă plutea încă sufletul desiluziei suferite, pentrucă sperase zadarnic în legea iubirei pe care în noaptea Crăciunului Crist o dăruise lumii. Când însă printre nori și ger soarele ilumină din nou pământul, apăru minunea. Corpul copilei era înconjurat de roșii garoafe, de albi hiacinți și de ciclaminii roz. Dintre flori se ivea chipul palid și frumos al fetei cu fruntea mare, ochii negri, gura rumenă. Faima minunei se împrăștie repede printre păstori, care-i plânseră moartea și ridicară pe locul acela un templu mic pe al cărui fronton stă scris: «Pace pe pământ, între oameni bună voire».

Salvadori Concilio

Spiritul legionar a fost și rămâne în permanență ofensiv.

HORIA SIMA

Din carnetul unui refugiat

In cafenea era puțină lume. La o masă lângă intrare, un bărbat între două vârste, citea jurnalul. La o alta, mai spre mijloc, doi bătrâni gârboviți și scorojiți — probabil pensionari — s'au întâlnit ca să tacă împreună. In fundul sălii lungi și 'ntunecoase, se vedeau alți câțiva clienți singuratici, iar în fața bufetului, o grămadă de chelneri stăteau fără nici un lucru.

Era o atmosferă de somnolență și liniștea putea fi deplină, dacă la masa mare din colțul drept al sălii, imediat lângă intrare nu s'ar fi vorbit mult și tare. In jurul mesii erau mulți.

Toți triști și îngândurați. Pe fața lor nu se putea citi nici urmă de bucurie. Chiar în râsul care cuprindea pe câte unul, nu se vedea vreun motiv de adevărată veselie sau mulțumire. Era mai degrabă un fel de rânjet al suferințelor sufletești, deaceea, departe de a fi molipsitor, te înfioară.

Cine erau și de unde veneau, nimeni n'ar fi putut spune. Chiar un obișnuit al localului ar fi dat din umeri la o astfel de întrebare și s'ar fi mulțumit să răspundă că se aciuiseră de puțin timp aici și se pare că ar fi Ardeleni refugiați. N'ar fi uitat să lămurească că sunt mulți, că rețin masa cea mare din colț, de dimineață până seara perindându-se necontenit. Figuri noi, vin să ia locul celor vechi, dar toate sunt serbăde și speriate.

— Cine va fi avut inspirația de a transforma acest colț de cafenea într'un centru de întâlnire al refugiaților intelectuali din Ardeal, nu știu, dar după sosirea mea în localitate, aici am venit mai întâi, și tot aici petreceam, mai apoi, multe ore din zi. Era un loc central și ușor accesibil. Așezat la răscruce de drumuri îl aveai mereu în cale, astfel că mereu te nimereai acolo.

Ceeace ne făcea însă să cercetăm, cu sfințenie adevărată și cu regularitate, acest local era în aparență un motiv banal. A eșit un svon — ca orice svon adevărat, fără dată și fără autor — că aici „umblă" ardeleni și mai ales refugiații din Ardeal. Și svonul l'am auzit cu toții.

El ne-a adus pe toți acolo și prin el în fiecare se trezea la conștiință acel imperativ sufletesc care face pe omul îndurerat să caute cu deosebire, tovărășia acelora cari suferă ca și el și care prin comunitatea durerii are o înțelegere reciprocă de atitudini. Acest svon, sau mai bine zis acest imperativ, făcea pe toți acești desmoșteniți ai sorții, să se caute, să se găsească și să rămână împreună. Și erau mulți, tineri, bătrâni, bogați în lumea ce-au lăsat și săraci aici cu toții.

Fiecare mânat de aceeași singurătate, de aceiași durere și de aceiași dorință, înfrățiți în grele clipe de restriște. Aci se relatau tristețile și suferințele lor și ale neamului și tot aici se țeseau planuri și nădejdi de viitor, cu victorii și lauri de epopee pe frunte românească.

Era locul unde durerea colectivă absorbea pe cea individuală. Unde se plămădea din lacrimi și suferințe, pentru acești oropsiți ai sorții și ai neamului, speranțe noi.

La această masă, înconjurată de mulți ochi triști, stăteam și eu în acea dimineață.

Fără a avea ceva mai bun de făcut — ca omul scos din rosturile obișnuinței și a vieții pentru care e menit și s'a pregătit — ascultam nu știu pentru a câta oară, povestea unui expulzat luat de pe stradă și dus direct la gară, unde a fost închis într'un vagon de vite, cu care a călătorit trei zile și trei nopți mai rău ca orice animal de export. Cunoșteam foarte bine întâmplarea. O auzisem de multe ori. Mă pregăteam tocmai să fac anumite precizări în faptele pe care le-a omis, când ochii mei s'au oprit pe figura lungăreață, palidă și oribil mutilată a Doctorului. Stătea în fața mea, cu niște ochi mari, încercănați, care mă priveau sticlos, ca o arătare din altă lume.

Am rămas cu gura căscată, fără de glas, imobilizat într'o mirare nespăimântată.

Nu-mi credeam ochilor. Chiar în ziua precedentă auzisem că Doctorul a fost omorât de unguri și încă dela cineva care afirma că-l văzuse cu ochii săi când îl transportau spre locul execuției. Unde mai pui că [illegible] l-am lăsat pe bietul Doctor, aruncat într'un șanț, cu țeasta sdrobită și cu gura rânjind a groază spre

mine, încât m'am trezit în miez de noapte înfricoșat și transpirat.

Și acum, iată-l naintând spre mine cu mâna întinsă și cu un zâmbet trist în colțul gurii.

Răspunzând întrebărilor mele de groază mută, mi-a arătat fața și gura din care lipseau aproape toți dinții și, cu o voce sâsâită și fără vlagă, mi-a zis: am văzut moartea, dar am scăpat cu atât.

Am evadat.

Abea la atingerea mâinilor lui, mi-am revenit, dându-mi seama că ceeace văd era o realitate.

Cu Doctorul mă împrietenisem încă de pe când făcea serviciu la siguranță, iar eu eram student în anul întâi. Ii spuneam „Doctorul" fiindcă-i făcea plăcere, cu toate că auzisem că n'ar avea în realitate nici un doctorat. El însuși când se prezenta, își preceda numele de un „Doctor" atât de sonor încât restul nu se mai înțelegea.

Era un bărbat viguros, bine făcut și foarte energic; în floarea vârstei, acum. Ce deosebire între omul pe care-l lăsasem la Cluj cu câteva săptămâni înainte și acela pe care-l aveam înainte.

Abea am putut îngăima:

— Ce-i cu tine? Arăți oribil.

— Am să-ți spun multe.

Am trecut la o masă liberă în fundul sălii, ca să nu fim stingheriți de cineva. Apoi doctorul începu să povestească cu aceeași voce sâsâită și obosită:

— „Am rămas acolo, fiindcă-mi rămăsese mama grav bolnavă și întreaga familie. Mă gândeam că voi veni și eu, pe urmă, când se vor normaliza lucrurile, fiindcă nu mă înduram să las bătrânețea bolnavă a mamei fără ajutorul singurului ei fiu, atunci când era mai mare nevoe de el.

Mi-am dat seama că în primele zile de ocupație nu poate fi recomandabil să circuli în oraș, mai ales eu ca fost polițist, deaceea am stat în casă, ca de altfel mai toată lumea românească. După trei zile petrecute între patru pereți, în a patra, dimineață, un agent de siguranță și un jandarm cu peană de cocoș s'au prezentat la locuința mea și fără nici o explicație, m'au ridicat și escortat la Direcția Siguranței.

Acolo — măi frate — numai ce m'au pus pe un scaun în mijlocul camerii și vre'o trei șefi se roteau ca niște ulii în jurul meu. Când unul, când altul, mă întrebau. Cerea să le spun felul cum era organizat serviciul secret de siguranță la români și ce dispoziții speciale aveau pentru tratarea ungurilor. Nu le-am putut spune nimic deaceea am fost batjocorit și pălmuit. Mereu mă prindeau de piept și-mi strigau „Valah puturos, răspunzi sau te vom face noi să taci pentru totdeauna? Ce fel de Doctor ești dumneata de zici că nu știi nimic din ce te întrebăm?

La început m'am revoltat, protestând contra procedeului necivilizat, dar palmele ce le căpătam în acest caz și loviturile cu pumnul și piciorul, m'au făcut să mă las păgubaș.

Seara am fost lăsat liber, dar supravegheat. A doua zi dimineața însă, m'au dus la parchetul militar. Aici am fost chestionat asupra unor pretinse nedreptăți ce le-aș fi făcut ungurilor în anul 1926, când eram la serviciul siguranței.

Nu știam nimic din cele ce mi se puneau în sarcină, vedeam însă că intenția procurorului era mai mult de a afla prin întrebări indirecte, ceeace n'au putut obține cei dela siguranță cu o zi înainte. Am spus tot ce am știut, dar probabil nu ceeace voiau ei, deaceea cu ghionturi și înjurături, m'au băgat la închisoare.

Nu-ți mai povestesc ce a urmat. A fost un întreg calvar.

M'au bătut, mi-au spart capul, m'au desfigurat, mi-au rupt dinții, m'au dus de la închisoare la poliție, deacolo la siguranță, apoi la parchet și iar la închisoare, până în cele din urmă m'am trezit la casa de nebuni". — In timp ce spunea acestea, cu vocea din ce în ce mai naivă și cu fața grimată de convulsiuni mimice, își învârtea prin față, de sus în jos, o mână după alta, sincronizat cu povestea și ritmat în grele lovituri de ciocan. Crunte lovituri ale sorții și ale unui neam barbar.

Cu răsuflări grele și prelungi și cu un zâmbet chinuit de tristețea imaginilor, continuă după o mică pauză.

— „Nu știu cât am stat în casa nebunilor, dar știu că nu eram departe de a înnebuni dea-binele.

M'am chinuit groaznic. M'au ținut în apă cu ghiață, m'au opărit cu apă fierbinte și m'au torturat cu toate aparatele electrice puse la doze maxime. A fost poate cel mai sinistru calvar, din tot ce a trebuit să îndur. Nici nu mă pot gândi fără să-mi facă rău".

Il vedeam cum suferă, numai la gândul celor îndurate și din broboanele de sudoare ce i s'au format pe frunte, am înțeles că această suferință o avea înfiptă adânc în carne.

— „Intr'o zi, când mă duceau din nou la parchet, în fața tribunalului, văd pe avocatul P. că se apropie încetișor de mine și profitând de un moment de neatenție al jandarmului, îmi șoptește: Bagă de seamă ce faci, vor să te omoare.

A mai spus ceva, dar eu nu l-am mai auzit.

Ultimul cuvânt mi s'a înfipt în inimă. Urechi, gând și suflet îmi erau cutropite de greutatea lui. Imi răsuna în urechi ca un gong care anunță sfârșitul reprezentației, sfârșit nemernic al unei vieți. Nu era folositor nimănui acest sfârșit și cu toate acestea se apropie. Gongul bătea pentru mine.

Nu-mi puteam aduna gândurile. Imi țiuiau urechile, îmi vuia capul și nu știam ce-aș putea face. Mă chinuia faptul că nu știam la ce făceau aluzie cuvintele avocatului P. La ce trebuia să bag de seamă? Vedeam arma din mâinile jandarmului cu găuricea neagră a țevei și-mi făcea impresia că din ea eșea și se înălța spre mine, spre gâtul meu, urâtă și hidoasă cu ghiare roșii și enorme, moartea.

Despre cele ce-au urmat, nu-mi mai aduc aminte precis. Au fost atât de extraordinare și s'au petrecut într'un timp atât de scurt, că pe drept cuvânt le poți crede luate dintr'un roman senzațional. Eu însumi, nu le-aș crede dacă nu le-ași fi trăit.

Stăteam rezemat de perete, cu picioarele moi și tremurânde, surmenat și înebunit, în coridorul din fața cabinetului procurorului. Jandarmul prinsese vorbă cu un domn venit curând după noi, așa că nu-mi mai avea grijă. Ii auzeam ca prin vis, în timp ce creerul îmi era muncit de gândul morții.

Deodată, în fața mea, ca din pământ, a răsărit un tânăr subțirel, cu niște ochi adânci și mâini osoase. Mă prinde de braț și zicându-mi pe nume îmi șoptește în românește: Ești în pericol. Trebue să fugim. Urmează-mă fără șovăire, altfel ești pierdut. Haide!

Nu știu cum mi-a reușit să-l înțeleg și nici de unde am luat curajul — în starea în care mă aflam — de a-l urma fără a mă gândi la pericol. Probabil un îndemn al instinctului de conservare, mi-a luminat mintea și m'a făcut să aleg, în dilema în care mă aflam, spontan și curajos, calea cea bună.

O clipită am aruncat ochii la jandarm, care vorbea înainte, apoi am sburat până jos.

Acolo am fost împins brutal de brațe zdravene într'o mașină care staționa în fața clădirii și care în acel moment a și pornit.

Mergeam în plină viteză. Atât am fost în stare să observ în primele momente. Abea pe dealul Feleacului, înspre granița efemeră a României și libertatea mea, am început să mă desmorțesc și să-mi dau seama de mine.

Eram între doi tineri. Cel din dreapta era salvatorul meu. Când m'am uitat în ochii lui și voiam să-i mulțumesc, mi-a zâmbit și prinzându-mi mâna mi-a zis: „Sunt legionarul"...

Aici Doctorul a tăcut brusc. Și-a dus mâna la frunte într'o sforțare de memorie, apoi pocnindu-și degetele mi-a declarat cu ciudă „Nu-i mai rețin numele. Ce vrei, sunt încă atât de epuizat din cauza surmenajului că nici nu știu cum am reușit să-ți povestesc atâtea".

Se căuta mereu în buzunare până în sfârșit a reușit să scoată dintr'unul o bucățică de hârtie, pe care întinzându-mi-o îmi zise:

„Citește! Aici trebue să fie numele lui".

Apoi în timp ce eu examinam bilețelul și mă sileam să descifrez scrisul, el continuă:

— „Mi-au dat acte identitate și de trecere a frontierii, pe care le aveau pregătite gata pe un nume străin și m'au condus până la pichetul unguresc de graniță.

Ne-am despărțit, fără să mă lase a le mulțumi și dupăce a scris cu mâna lui acest bilețel.

Ei s'au întors. Ziceau că mai au de lucru.

Frontiera am trecut-o fără nici o greutate, cu toate că dârdâiam de frică".

Oftând, Doctorul sfârși povestea, cerând chelnerului, o turcească.

— Pe bucățica de hârtie, care se vedea a fi ruptă, la întâmplare, dintr'un carnet, am putut citi:

„Trăiască Legiunea și Căpitanul" iar mai jos: „Legionarul..." restul era necitet.

Ion Tilișeanu

———

Desființarea breslelor

Se cunoaște motivarea adusă înființării breslelor sub fostul regim. Acestea erau creiate pentru apărarea și desvoltarea intereselor profesionale (industriale, comerciale, agricole, technice, economice, culturale și sociale), întreaga activitate urmând să se desfășoare pe plan național, cu respectarea intereselor superioare, cari depășeau pe acelea locale, de breaslă.

Oamenii cari au luat conducerea breslelor am fost însă «instrumente de cele mai multe ori». (Foștii socialiști și comuniști camufiști, s'au umpluturi ale pseudo organizațiilor naționaliste).

Așa se face că aceste bresle s'au depărtat simțitor de linia națională, trecând pe alocuri în tabără adversă.

Din acest moment breslele nu mai aveau nici o rațiune să existe. Cine se pune decurmezișul Statului legionar — a țării celei noui — acela se exclude singur din comunitatea națională.

Prin Decretul-lege de desființare se decide ca până la organizarea definitivă a tuturor lucrătorilor, funcționarilor particulari și meseriașilor, întreaga avere a breslelor și Uniunilor desființate va fi încredințată spre păstrare Camerelor de Muncă. Acestea nu vor putea face însă nici un amestec între acest patrimoniu și orice altă avere încredințată lor spre administrare. Membrii Comitetului de direcție a Camerei de Muncă sunt personal și solidar responsabili pentru orice înstrăinare sau rea administrare a patrimoniului încredințat lor, numai până la o nouă reglementare a dreptului de organizare profesională.

S'au luat așa dar toate măsurile pentruca averea breslelor să fie sub permanent control, până ce noile organizații — constituite de astă dată pe plan național — o vor lua în primire.

Lucrătorii, funcționarii de toate categoriile și meseriașii, liberați de conducerile care le-au făcut foarte mult rău și nici un bine, vor putea să intre nestânjeniți și liberi în marea comunitate a națiunii. Pentru că nu se poate concepe o altă trăire.

———

Noua conducere a Asociației Licențiaților Academiei Comerciale

Asociația Licențiaților Academiei Industriale și Comerciale din Municipiul Constanța, și-a ales un nou comitet format din: Pulu Traian, președinte; Perlana Vasile, vicepreședinte; Mărșu Marin, secretar; Drăghescu Mircea, casier; Argintearu Petre, contabil; Vaida Carol și Marinescu Ion, membri.

Comisia de cenzori este formată din: prof. Badralexe, administratori financiari Popescu Gh. și Dumitru Mihail.

Cu acest prilej s'au discutat toate problemele ridicate de chestiunea românizării comerțului.

———

ANUNȚ

Pierdut valiză conținând cărți și caete, în dreptul magazinului Antoniade, str. Carol. Cărțile aparțin a 2 elevi săraci.

Găsitorul e rugat să aducă în str. Griviței 29 (Frontes).

Faptă legionară

Propaganda și Cinematografele

Incepând de azi Constanța are cinematografe legionare. Exceptând unul singur, acela al Ligii Culturale, concesionat unui particular, *toate* cinematografele locale au trecut sub noui conduceri.

Care este sensul acestor preluări?

Mai întâi ele sunt o urmare firească a necesității românizării propagandei și spectacolelor, necesitate inevitabilă întrucât propaganda și educația sunt cele mai importante sectoare ale activității națiunii. In mâini streine ele erau o primejdioasă armă, un adevărat atentat căruia se supunea până acum un public dezorientat și lipsit de gust. Pentrucă a fost în mod precis, evident o pervertire a acestui bun gust, o scabroasă școală făcută tuturor generațiilor.

S'au prezentat cu o predilecție criminală filme eșite par'că din casa de nebuni. Aliele frizau inconștiența prin luxul, devenit un chin și o obsesie pentru public. Cinematograful nu mai servea vieții, subordona viața, intra în deprinderi și creia deprinderi.

Negustorii de filme și cinematografiștii deveniseră nu impresari ai frumosului și ai bunului gust, ci niște siniștri agenți ai destrăbălării, atunci când nu erau în slujba unor interese dușmane nouă.

Cinematograful în slujba educației tuturor, iată ce vor lupta să facă legionarii constănțeni.

La începutul unei noui fapte legionare, «Biruitorii» le urează tuturor: spor la muncă!

Merituoasa activitate a Camerei de Comerț Constanța

Ca o continuare a aspectului sub care se înfățișează problema românizării comerțului la Constanța, e timpul să constatăm că după preluarea diferitelor ramuri de comerț — pentru care suntem pregătiți — se va pune din nou, total și definitiv, chestiunea românizării personalului și conducerii diferitelor agenții de vapoare și companii de navigație, streine până la această dată.

Toate problemele legate de preluarea și organizarea noului sector de viață românească, au fost cercetate în amănunt de d-l Carol Vaida, președintele camerei de comerț și de colaboratorii săi, sub toate aspectele posibile. Nu este exagerat să se afirme că pentru comerțul românesc de aci, Statul legionar și reprezentantul comerțului local a făcut mai mult decât toți ceilalți laolaltă, în curs de 20 de ani.

Problemele au fost tratate legionărește. Aci stă explicația. Cinstit și cu curaj s'au rezolvat toate chestiunile legate de funcționarea economiei aci.

Noulii comercianți au fost recomandați pentru credite, funcționarii streini înlocuiți în unele întreprinderi prin români, taigherbăriile românești susținute temeinic, cooperative și cantine au primit ajutorul său, al Legiunii.

Prin inspecții dese în județ s'a impus tuturor respectarea prețurilor, prin barem la cereale. Chiar în calitate de reprezentant al comerțului, președintele legionar al Camerei, a ținut să fie și sprijinitor al micilor plugari. Legiunea ne-a învățat întotdeauna să nu uităm nimic.

Toate acestea, împreună cu activitatea sa statornică în direcția românizării, sunt condiționate de politica de credite a Statului. Creditul de susținere și de rezistență a comerțului s'ar multiplica în acest sens, sprijinind absolut toate sectoarele economiei naționale, așa cum întotdeauna a procedat până acum Statul Legionar.

Constanța e unul din cele mai importante poziții economice. Această poziție așteaptă să fie stăpânită efectiv.

Aspecte diferite a românizării firmelor la Constanța

Ca o urmare firească a regimului totalitar, o revoluție în mers cuprinde cel mai important sector: economia națională. Comerțul în deosebi e o preocupare continuă a Statului Legionar.

La Constanța, românizarea comerțului este în curs. *Ea nu se va opri decât atunci când va ajunge la obiectivul final: preluarea în întregime a comerțului și integrarea lui în sfera de interese a națiunii.* Pus exclusiv în serviciul clasei producătoare și a celei consumatoare, acest nou comerț — pentru care luptăm noi — tinde să ofere ceiace nu a dat până azi: un negustor cinstit, un auxiliar prețios al colectivității naționale, un om împăcat cu toate celelalte clase, convețuind și conlucrând armonic cu ele.

Trebuie să constatăm că în calea acestei românizări, se încearcă pieziș, să se pună piedici. Reapar perfid, strigoii, oamenii vechilor regimuri, dispuși la orice tranzacții, chiar dacă ele înseamnă pierderi pentru neam.

Pentrucă iată ce vedem. Oameni cari au fost în legătură cu firmele ce trebuesc românizate (oameni de serviciu, funcționari, particulari chiar) se oferă spre a camufla firmele jidovești, în curs de lichidare. Oameni cari nu au avut nimic comun cu comerțul, apar în primul plan spre a salva, ce se mai poate, din interesul iudaic. (Vagi reminiscențe din loji probabil).

Cât rău fac prin admiterea acestui rol de paravan sinistru al Iudei, e inutil să o mai spunem.

Deaceia cu o deosebită satisfacție am subliniat hotărârea energică a Președintelui Camerei de Comerț, d-dul Carol Vaida, de a cerceta foarte sever componența consiliilor de administrație și a personalului tuturor întreprinderilor locale.

Paralel cu această acțiune de sabotaj a românizării comerțului, notăm acapararea de către unii comercianți a mai multor întreprinderi și a fixării acolo a unor inși făcând parte din familiile lor, oameni fără pregătire, cari vor face o ștearsă figură, dar cari sunt.. perfecți oameni de paie.

Nu se înțelege un fapt elementar. Acum nu se face o epurație oarecare, n i c i o simplă schimbare de stăpâni. E vorba de o adevărată *Bătălie a Comerțului*, aș cum a cerut-o Căpitanul!

Intereseaz[ă] în cel mai înalt grad, *cine* anume preia. Numărul nu spune nimic. Valoarea însă da! Deaceia aci este în special locul tinerilor crescuți în altă școală decât a vechii burghezii. Incepe să se contureze depe acum formația unei noui clase de mijloc, mai aptă din punct de vedere creștin, social și național.

In special la Constanța — acaparată aproape total de streini — problema înlocuirii metecilor este o chestiune de viață și de moarte. Majoritatea întreprinderilor au avut și au personal strein. Nu spunem nimic nou afirmând că românii au fost izolați, împinși spre periferii și uneori dincolo de ele.

Statul legionar, creiator de elite, i-și va spune și aci cuvântul! De asta să fie siguri toți.

Revenind la ideiea cardinală, românizarea comerțului, reamintim că dela preluarea întreprinderilor de către români — de cei mai apți dintre ei — ia naștere nevoia creditelor de investiție și susținere. Nimeni nu se poate dispunea de credite. Munca oricât de încordată nu-l poate înlocui. Aceasta, întrucât preluatorul strâns în chingi de nevoi, de obligațiile luate față de predător, de fisc, cu toate exigențele lui, va epuiza în fiecare zi stocul de mărfuri, trezindu-se la un moment dat în fața rafturilor goale. Ori aceasta este exact invers ceiace voim.

Creditul de românizare (sau de preluare a comerțului) este așteptat, mai ales la Constanța.

Cine c u n o a ș t e fizionomia complect desfigurată, de până acum, a comerțului local, î-și dă bine seama cât de *urgent* și *actual* este acest credit. Știm că guvernul lucrează în această direcție. Știm și așteptăm cu încredere, pentrucă preluarea comerțului de către români este mai mult decât o operație comercială de transfer, este asigurarea bunei noastre stări și a securității noastre interne.

In locul comerțului strein, spoliator și antieconomic, noi așteptăm comerțul cinstit, uman și integrat în ritmul verde de azi. (Comerțul dela Carmen-Sylva)!

Intre noi şi bulgari

Când armatele române au trecut Dunărea în Dobrogea veche şi când, acum treizeci şi şapte de ani, au împins graniţa aceasta dobrogeană până dincolo de Turtucaia şi Balcic, nu făceau o acţiune imperialistă, deşi un imperialism românesc nu este deloc nelegitim, imperialism după noi însemnând îndeplinirea unei anume misiuni.

Armatele române consfinţeau oficial şi politic, o stare de fapt: prezenţa elementului românesc între Dunăre şi mare, prezenţa unei vechi tradiţii româneşti chiar în aceea parte a Dobrogii pe care «învoiala» dela Craiova a îndepărtat-o de la noi.

Ce-am făcut noi în Dobrogea, de la gurile Dunării şi până la Turtucaia se ştie şi se vede, oricât ar încerca unii să ascundă şi să prezinte altfel.

Lăsând de o parte întreaga noastră operă din Dobrogea Veche, operă pe care nimeni în locul nostru n'ar fi avut putinţa, nici interesul s'o îndeplinească, nu se poate contesta că dacă Dobrogea Nouă a fost câştigată pentru civilizaţie, noi avem întregul merit pentru aceasta.

*

Este încă obiceiul ca drepturile să se sprijine pe istorie.

Pentruca să nu se creadă că noi la 1913 am comis, favorizaţi de faptul că Bulgaria era încolţită din toate părţile (aşa cum totuş s'a întâmplat cu 37 ani mai târziu între noi şi alţi vecini ai noştri) o nedreptate istorică, nu este rău să arătăm că pământul acesta despre care vorbim, n'a fost niciodată bulgăresc.

In evul mediu a fost românesc. Bulgarii, cari, când au venit, de unde au venit, erau atât de mulţi încât, după cum spune Irecek, încăpeau cu toţii într'un lagăr de câteva mii de metri, nu puteau stăpâni efectiv toată Bulgaria de astăzi.

Inaintea Bulgarilor, aci, n'a putut fi *tera deserta*, pentrucă ţara era bogată ca azi şi plină de viaţă omenească, aşa cum o atestă atâtea urme de viaţă şi mai ales de viaţă getă şi geto-romană.

Erau acolo, în vechime, părinţii noştri. Locuiau acolo. Iar alţi părinţi ai noştri veneau în fiecare an, dela Carpaţi spre mare, după cum vin şi azi ciobanii mărgineni, ţuţuenii, mocanii.

Stăpânise acolo Mircea. Dar stăpânirea sa nu se putea fără temeiul etnicităţii locuitorilor.

Dunărea n'a fost graniţă pentru noi. Ea a fost, de mii de ani, axa vieţii poporului nostru, fie că ne-am chemat Geţi, Daci, Vlahi sau altfel.

Când au venit mai apoi Bulgarii, după ce i-am dezrobit noi la Plevna, ci au găsit aci viaţă românească. Silistra număra câteva mii de suflete româneşti. Turtucaia n'avea nici un Bulgar. Vaidomirul de lângă Silistra era românesc. Popina, la fel. Iar afară de acestea, prin celelalte sate ale Deliormanului se aflau familii şi mahalale româneşti cari, azi încă, poartă amintirea originei lor mocăneşti. La Balcic chiar, se afla o «*Vlaşca Mahala*».

Prin urmare, era acolo viaţă românească mai veche decât stăpânirea bulgărească.

Prin urmare, n'am fost beneficiarii unei nedreptăţi istorice...

*

Dar lucrurile acestea n'au nevoie să fie spuse pentru oamenii de bunăcredinţă, iar oamenii de reacredinţă nu pot fi convinşi cu adevăruri istorice pentrucă ei sunt gata să inventeze altele, pentru folosul lor. (Cunoaştem ceva din literatura istorică bulgară privitoare la Dobrogea)...

Dacă cu istoria pot unii să trişeze, să venim cu alte consideraţiuni.

Istorie nu înseamnă numai trecut. Ea este şi viitor. Ea este viaţă şi dreptate, drept de viaţă pentru neamuri.

Noi împlinim aci, în Sud-Est, o mare misiune. Această misiune ne vine nouă de la aşezarea noastră aci.

Prin esenţa şi finalităţile acestei misiuni, noi apărăm civilizaţia europeană şi *civilizăm*, fiindcă spiritualitatea noastră latină ne indică pentru aceasta.

Iar această misiune latină şi civilizatoare, noi am împlinit-o cu deosebire în Dobrogea veche şi nouă.

*

Ce-am făcut pe calea aceasta a civilizaţiei în Dobrogea nouă, Bulgarii ştiu: au lăsat Silistra şi Bazargicul asemenea unor târguri asiatice şi nu sfârşiau, în Septembrie anul acesta minunându-se şi ţâţâind din limbă în semn de mirare.

Au găsit vasele, porturi, clădiri, au găsit o ţară ca o grădină, acolo unde lăsaseră pustietate şi sălbaticie.

*

La Craiova au aflat la noi nu numai înţelegere ci şi generozitate.

Au răspuns acestei generozităţi pornind prigoana împotriva fraţilor noştri pe cari nevoile i-au mai oprit sub stăpânirea bulgărească.

Bulgarii ne-au arătat că nu s'au schimbat, că sunt aceiaşi oameni cari, acum douăzeci şi patru de ani, au jefuit, au schingiuit, au violat, au pârjolit în Dobrogea veche. Au arătat că n'au înţelegere nici pentru civilizaţie, nici pentru omenie.

Şi fiind aşa, fără să vrem, ne gândim la împrejurările în cari ei s'au aşezat aci, în calea noastră spre Sud, rupând legătura dintre noi şi romanitatea balcanică. Ne obligă să ne punem întrebarea: unde am fi fost noi, dacă aci, la Sudul Dunării, pe pământ odinioară roman, pe pământ tăiat de mii de drumuri romane şi româneşti, pe pământ frământat cu sânge valah, nu s'ar fi aşezat naţia aceasta în drum spre Byzanţul pe care voia să-l jefuiască?

Şi fiindcă ne aflăm acum într'o epocă în care la raporturile dintre ţări şi la organizarea Europei se ţine seama de spaţiul vital, şi-a pus oare cineva întrebarea dacă spaţiul nostru vital se poate concepe fără o suficientă şi largă eşire la mare?

S'a întrebat cineva dacă dreptul nostru la viaţă este satisfăcut lăsându-ni-se nouă, popor mare şi ţară cu atâtea bogăţii, o bucată de litoral cu mult mai mică decât aceea a vecinilor noştrii dela Sud?

Şi crede oare cineva serios în trăinicia unor graniţe între care un neam se sufocă?

Iată pentruce, vecinii noştri Bulgari trebue să înţeleagă că mai ales în ce-i priveşte, nimic nu e vecinic:

Că dreptatea e a noastră şi că o vom câştiga pe deplin.

Noi nu calomniem, nu insultăm, nu prigonim.

Aşteptăm.

ION NEICU

Camaraderia româno-germană *)

Căpitanul nostru Corneliu Zelea Codreanu a scris la finele cărţii sale «Pentru legionari», următoarele: „Şi aşa după împlinirea dorurilor noastre de 10 ani, ni se va pregăti, fără cea mai mică vină din partea noastră, nunta morţii". El scria acestea după ce ne arătase cum partidul liberal prina Duca şi Titulescu fusese adus la putere.

Acest partid nu reprezenta altceva decât politica bancherilor jidani din Paris, cari sugeau ţara noastră şi bogăţiile ei şi cari pe de altă parte organizau pentru coreligionarii lor din România cel mai fericit viitor.

Partidul a venit la putere cu condiţiunile, între altele, de a nimici cu orice mijloace Garda de Fier.

Cu suscitata frază a încheiat Căpitanul primul său volum „Pentru Legionari". Volumul al doilea nu l-a mai putut scri. Ce-a urmat, ştim.

După dizolvarea din 1933 şi după pedepsirea vinovatului Duca de către cei doi eroi ai noştrii, Garda de fier luă din zi în zi o dezvoltare mai mare.

La alegerile generale din iarna lui 1937 obţine Garda de fier peste 500,000 voturi şi i se atribuie 38 mandate în parlament. Pentru aceasta, alegerile au fost anulate. Se fixară noi alegeri. Duşmanul nostru convins de puterea n o a s t r ă şi de faptul că vom obţine majoritatea absolută, interzice alegerile. El instituie cea mai grozavă dictatură poliţienească, care dizolvă Garda de Fier şi aruncă în închisori pe membrii ei.

In seara zilei de 1 Decembrie 1939, în lagărul de concentrare de la Vaslui, cei 400 de deţinuţi politici ascultară îngenunchiaţi cutremurătoarea ştire despre asasinarea Căpitanului şi prin aceasta credeau tiranii că vor distruge viitorul neamului nostru.

In momentul în care se credea că totul este pierdut, luptătorii Arhanghelului Mihail se ridicară din închisorile în cari îi aruncaseră câinii sângeroşi şi salvară onoarea legiunii.

Armand Călinescu fu executat.

Puterile întunericului asasinară tot ceeace acest neam avea mai bun.

Cu fruntea sus, muriră mii de legionari şi sângele lor eroic stropi cu îmbelşugare pământul sfânt al patriei.

S'a ridicat atunci întrebarea: de ce atâta ură împotriva acestui tineret?

Răspunsul este foarte simplu; bancherilor jidani nu le convine o Românie legionară, tânără, tare, mândră şi care Românie, izgoneşte pe jidani. Insă Garda trebuia să învingă.

Când, noi, în noaptea de 3 Septembrie, pornirăm cu camarazii Kircu şi Teodorescu ca să dărâmăm regimul vechiu, care încă îşi desfăşura puterea, noi avem credinţa nezdruncinată că vom învinge.

Şi astăzi, ţara noastră este situată acolo unde Căpitanul nostru poruncise în 1936 ca s'o aşezăm.

Ţara noastră este de partea statelor naţional-socialiste, cari luptă pentru o civilizaţie de 1000 de ani.

Noi legionarii avem credinţa nezdruncinată în aceste ţări, în Adolf Hitler şi în puterile redeşteptate ale poporului nostru. Noi suntem siguri că România merge spre biruinţă.

In această sărbătorească seară, ca fiu al Dobrogii, vorbesc cu cel mai adânc regret că bravii şi viteji Germani, fii ai acestei provincii se despart de noi.

Ei însă urmează cu disciplină de fer chemarea Führerului pentru a merge acolo unde vor fi aşezaţi.

Ţin să exprim recunoştinţa mea d-lui Obergruppenführer Lorenz, d-lui Oberführer Siekmeier şi tuturor membrilor comandamentului de repatriere. Nu voi uita pe iubitul meu prieten, consulul Geiger, al cărui suflet este atât de aproape de sufletul nostru legionar şi sunt convins că d-vs. toţi veţi contribui ca această camaraderie între legionarii lui Codreanu şi naţional-socialiştii celui de al treilea Reich, să nu fie niciodată zdruncinată.

DUMITRU PREDESCU

*) Din cuvântarea ţinută în limba germană cu ocazia părăsirii Dobrogei a Comisiei de repatriere a germanilor de aci.

Bătălia materiilor prime

Fără să fie influenţată de greutăţile începutului, Bătălia Materiilor Prime a perseverat pe un drum în care Legiunea face parte. Legea cruţării, a economisirii avutului şi forţelor pe care nu le putem utiliza disparat — deaci înainte — înseamnă şi aci schimbare de metodă. De mentalitate chiar.

Constanţa a fost unul din cele mai risipitoare oraşe. A dovedit-o zilnic prin risipa extraordinară de materiale, cari pot fi încă întrebuinţate şi cari, deabea acum, dela venirea regimului legionar, sunt strânse cu grijă pentru viitor.

S'au strâns prin ostenelile legionarilor şi ale camaradului Şocariciu, 10 vagoane de fier vechi, cantităţi însemnate de cauciuc, hârtie, etc. In momentul de faţă toate aceste materii prime cari erau irosite fără rost, se sortează pe categorii şi dimensiuni, în vederea expedierii lor, acolo unde nevoile o cer.

Depozitele instalate în Cartierele Anadolchioi, Brătianu şi Kilometrul 4, continuă să primească orice fel de materii prime, de orice categorie şi oricât de neînsemnate ar părea la prima vedere. Fiecare obiect îşi are valoarea lui ascunsă, latentă, pe care legionarii o scot mereu la iveală.

In urma sfaturilor primite dela Comandamentul Materiilor Prime şi în legătură cu şcolile şi elementele de producţie din regiune s'a început strângerea părului de porc, atât de necesar în industrie, meserii şi întrebuinţări casnice şi cu care, acum în preajma sărbătorilor şi în cursul anului, se face *o nepermisă risipă*.

Alte numeroase materii prime au fost strânse de Frăţiile de Cruce. Vom aminti cu alt prilej despre munca pe teren a F. D. C., atunci când ne vom ocupa de activitatea acestor tinere nădejdii ale Legiunii.

Contribuţiuni la istoria legionară

— Continuare din pag. 2-a —

tul de supraveghere în staţia tramvaiului.

— Luterana colţ cu Ştirbei Vodă, cu misiunea, să anunţ echipa, care aştepta în staţia de autobuze 31 din Calea Victoriei, colţ cu Ştirbei Vodă, vis-a-vis de fosta cafenea „Corso".

Două zile, până în noapte, am supraveghiat redacţia fără să-l observ pe Stelescu.

A treia zi, pela ora 10 dim., intră Stelescu în redacţie, încadrat de doi inşi.

Un fior mă cuprinde. Intr'o fugă îi anunţ. O emoţie generală, îi cuprinde pe toţi. Nu mai pot de nerăbdare. Trec din nou la postul meu. La ora 12 fără un sfert, iese Stelescu în tovărăşia celor doi.

Mă retrag după colţ şi fac semn lui Şocariciu să fie gata. Echipa e în fierbere, aşteptând ceasul suprem. I-au un ziar de prânz şi caut să-mi ascund faţa crispată de furie. Trec pe lângă mine, toţi trei fără să-mi lămurească intenţiile. Stelescu vorbeşte tare, ceva despre ziar. Ii las' să treacă, iar inima îmi tremură de nerăbdare pe mânerul pistolului.

Era doar la doi paşi de mine.

Mă ţin după el la 40-50 de paşi, aşteptând clipa hotărâtoare.

Aş trage, dar mi-e frică de mustrarea lui Caratanase.

O clădire ieşită în stradă îmi împedică de-o dată vederea. Un simţământ egoist, mă cuprinde. Dau fuga. Nu vreau să tragă numai el. După colţ nu-l mai observ.

O maşină zboară şi bănuesc că s'au urcat în ea. Uitând de mine, alerg disperat, după maşină. Caratanase mă opreşte. Năucită de această neaşteptată întâmplare, echipa-i dizolată.

După ce eu am anunţat echipa prin Şocariciu, Caratănase şi-a concentrat băeţii, după colţ, aşteptând să apară canalia pentru al executa. «Nu unul ci un pluton de execuţie trebuie să pedepsească pe trădători». Nimeni însă n'a prevăzut întâmplarea cu maşina. Eu îmi blestemam soarta că n'am tras.

Caratanase mă apostrofează: „Lasă că e bine şi aşa. Canalia mai are câteva ceasuri de trăit. Aşa a vrut Dumnezeu.

Iar tu de trăgeai, erai trădătorul echipei». Ne-am părăsit posturile, plecând după informaţii. In cel mai rău caz trebuia să aşteptăm până Luni, din săptămâna următoare, când canalia, trebuia să-şi urmeze din nou programul la redacţie.

Dumitru Ghiocel

Urmare în No. viitor

Iniţiative legionare

Vom aminti tot aci, înainte de a încheia această parte a activităţii legionare, iniţiativele cari au pornit din mijlocul Legiunii.

Un număr de 14 familii de refugiaţi au primit locuinţe gratuite. S'au dat 46 consultaţii medicale, 16 bolnavi au fost internaţi prin Ajutorul Legionar, iar o femeie oarbă a fost trimisă spre a face operaţie la ochi. Consultaţiile s'au dat la Spitalul «Dr. Sion» şi Dispensarul din Anadolchioi. Intre 300—400 kgr. de lemne s'au împărţit la 54 familii nevoiaşe. Patru copii găsiţi fără părinţi au fost îngrijiţi până acum de Ajutor, iar la deschiderea căminului vor fi primiţi sub ocrotirea Legiunii, care se va îngriji îndeaproape de ei.

Nouă copii au fost botezaţi tot de Ajutorul Legionar, mamele lor primind îmbrăcăminte şi bani. Ajutorul a suportat toate cheltuelile pentru facerea cununiei civile a 4 soţi ce trăiau în concubinaj. Ducând până la capăt această faptă creştină, Legiunea le va face şi cununia religioasă.

Cuibul «Călugăreni», în cadrul aceleiaş acţiuni, a înfiinţat o bursă lunară de 2000 lei care va fi dată unui elev român, sărac şi silitor al liceului Mircea cel Bătrân.

Ca un ecou al activităţii Ajutorului Legionar, un ofiţer din Bucureşti, maiorul Ştefan Petrescu a donat recolta celor zece pogoane ale sale din com. Castelul, spre a fi pusă la dispoziţia unei familii de refugiaţi. (A fost propus colonistul Alexandru Ichimescu, refugiat cu 5 copii.)

LOC IN ISTORIE

— Urmare din pag. 2-a —

când vine în atingere cu alt popor. Hotarul de încălcări a două credinţe, tradiţii şi limbi diferite — necesită organizare politică, care-i cu atât mai perfectă cu cât reuşeşte, nu să menţină fiinţa neamului, ci s'o înalţe în cuceriri spirituale şi economice. Aceste cuceriri nu sunt anonime, ci-s prinosul închinat altarului naţiunii de către elitele conducătoare.

La anumite intervale circulaţia elitelor e viciată însă, iar marea masă ameninţată cu degenerare, pieire. In astfel de răscruci, din mijlocul neamurilor cari mai au într'o oarecare măsură sănătate spirituală şi biologică, apare regeneratorul de forţe, geniul politic. El vine din necesităţi de veac — pentru veacuri. Trăirea artistică şi religioasă ţine aprinsă conştiinţa naţională a unui popor, îi pregăteşte şi oţeleşte spiritul marilor urcuşuri, — iluminarea istorică numai viaţa politică i-o poate da.

Dar cum un neam numai atunci îşi îndeplineşte misiunea, când îşi dă tributul de creaţie a etnicului specific în toate laturile de trăire, — chemării politice spre ascensiune îi răspunde ecoul şi din religie şi din artă-literatură şi din economie.

* *

Cei ce nu trăesc cu neamul lor nu simt istoria. Azi, mai mult ca'n alte epoci, pericolul lor a luat proporţii, fiindcă sunt ademeniţii internaţionalei, pe cari oculta prin cântecul arginţilor lui Iuda i-a orbit, i-a animalizat. N'au neam pentru care să moară, n'au bun naţional pe care să-l apere, n'au biserică în care să-şi plece genunchii.

Ingăduiţi să-şi târască instinctiv trupul prin mocirla păcatelor, în ascuns rod la temelia patriei. Cu cât acest pericol e mai mare, cu atât misiunea istorică a neamului e mai grea, iar geniului politic ivit i se cere o mai mare dumnezeire în fiinţa sa. Poporul românesc în tot trecutul său, a oscilat între culmi şi prăpăstii, păcat şi sfinţenie, cădere şi înălţare, învins şi biruitor, slugă şi stăpân. Nici un alt neam n'a atins dimensiunile suferinţei şi nici nu s'a îmbăiat în sângele propriilor fii şi n'a dat cu piciorul aruncându-i în vâltoarea crematorului pe fraţii cei mai buni — ca neamul românesc. Deaceea Căpitanul biruitor a scris, cu propria-i jertfă voită, cea mai măreaţă pagină de istorie naţională din câte le-au lăsat neamurile venite din infinit şi plecate spre necunoscut. El nu poate fi comparat cu vre-o altă mare figură istorică. O singură asemănare i-o găsim, cea cu Fiul lui Dumnezeu — ca om.

Cu noul drum, definitiv trasat, am fost redaţi istoriei, de astă dată nouei faze de istorie naţionalistă.

Acest neam, trezit la adevărata viaţă şi însetat de ea, şi-a sacrificat cu dărnicie feciorii pentru a-l putea urma pe Căpitan.

Neam român, pentrucă ai ştiut să mori, ai dreptul să trăeşti şi meriţi drumul ales — cu pretenţia unei singure răsplăţi: loc în istorie!

Elena Beştea

Constituirea secţiei economice a Mişcării Legionare la Constanţa

Secţia economică a Mişcării Legionare locale, s'a constituit.

Din ea fac parte camarazii: Carol Vaida, şeful secţiei; Nicolae Teodorescu, secretar; Nelu Marinescu, Vasile Perianu, Gh. Gheorghiu şi Dumitru Oltenică, membri.

Secţia economică funcţionează pe lângă Camera de Comerţ şi industrie din Constanţa şi studiază toate problemele de economie specifice regiunii noastre.

Deasemenea, ea face şi serviciu de plasare în industrie şi comerţ a celor cari vor să activeze în aceste ramuri de producţie.

Orice ofertă de serviciu, precum şi orice lămurire ce intră în sfera de activitate şi competenţă a acestei secţii, se va adresa şi se va cere acesteia, care funcţionează permanent în palatul Camerei de Comerţ şi Industrie din Constanţa, str. D. A. Sturza.

Comandantul Mişcării Legionare HORIA SIMA a inspectat organizaţia Constanţa

— Urmare din pagina 1-a —

tre Băgăceanu, şeful corpului „Răzleţi"; Cucu, şeful corpului muncitoresc legionar constănţean.

Dela gară, Comandantul Mişcării Legionare s'a îndreptat spre sediul organizaţiei locale din str. Călăraşi, unde a inspectat în amănunţime toate serviciile legionare, dând îndrumări în ce priveşte activitatea şi făcând observaţii acolo unde se simţea nevoia.

Comandantul, însoţit de şeful regionalei şi de ceilalţi comandanţi legionari, a vizitat apoi pe rând: redacţia ziarului nostru şi serviciul de colportaj al presei legionare; cantina nr. 1 a Ajutorului Legionar din str. Carol; cetăţuia doamnelor şi sediul legionarelor din str. Ştefan cel Mare, precum şi atelierul de croitorie, conduse de camarada Elena Beştea.

De aci, COMANDANTUL s'a îndreptat spre cinematograful „Dacia", unde a asistat la şedinţa şefilor de

COMANDANTUL

cuib din întreg judeţul. A dat raportul camaradul Gheorghe Stoia, şeful judeţului.

După terminarea şedinţei, seria vizitelor a fost continuată. Astfel, Comandantul a inspectat: cantina legionară nr. 2 a muncitorilor din port, rămânând plăcut impresionat de ordinea fiată acolo.

Ajutorul Legionar, condus de preotul Beştea; „Salvamarul" dela Mamaia, trecut în patrimoniul „Frăţiilor de Cruce" şi hotelul «Rex».

Vizita a luat sfârşit tot la sediul organizaţiei locale din str. Călăraşi, unde Comandantul s'a întreţinut cu statul major al judeţului.

După amiază, d-sa a plecat în judeţ şi a vizitat satele de refugiaţi din plasa Cogealac.

La orele 7 seara, cu acceleratul de Bucureşti, Comandantul Mişcării Legionare a părăsit localitatea.

Bătălia „Ajutorului Legionar" la Constanţa

S'au distribuit ajutoare populaţiei nevoiaşe în valoare de peste 1 milion lei

Acum câteva luni nu exista nimic din celace se numeşte azi «faptă legionară». Deabia după revoluţia verde s'a văzut ce înseamnă vrednicia legionară pusă la lucru, ce minuni poate realiza lumea aceasta tăcută, mânată de o singură voinţă.

Celace s'a făcut la Constanţa merită mai mult decât aceste rânduri. Ca întotdeauna legionarii au lăsat să vorbească *fapta*.

Pentru prima oară îndemnul Căpitanului se face ascultat. (Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa).

Este celace face Ajutorul Legionar constănţean. Sub conducerea Preotului-legionar Beştea se face temeinic, cu stăruinţă şi înţelegătoare dragoste, ajutorarea tuturor celor ce o merită. Şi sunt mulţi. Nimeni nu ar crede cetind constatările delegaţilor Ajutorului Legionar, cât de multă mizerie este în oraşul acesta plin de milionari. După cum nimeni nu cunoaşte cât de mult a însemnat pentru această lume — ca şi pentru educaţia mulţimii — creştina activitate a acestui Ajutor. O schimbare de mentalitate, de simţire, este sigur că s'a produs.

Românii descopăr în fiecare zi calea către Ajutor. Contribuţiile vin şi ele au fiecare în sine valoarea unui simbol. Sunt fapte cari dovedesc cât de adânc a intrat în conştiinţa tuturor idealurile Legiunii. Am văzut copii venind să-şi dea contribuţia lor la «Ajutor». Copii cari renunţă voluntar la micile lor bucurii, spre a permite altora să aibă o haină caldă şi o masă tihnită nu numai de sărbători.

Din viaţa plină de penumbre de până acum se desprind, luminoşi, legionarii de mâine. Sunt cei cari învaţă depe acum, intuitiv, sensul moral al mişcării legionare.

Ajutorul de sărbători

S'au strâns pentru sărbători 15 vagoane de lemne, 2 vagoane de cartofi, 700.000 lei pentru încălţăminte şi îmbrăcăminte. Proporţional, aceste ajutoare nu au fost niciodată depăşite în trecut, iar dacă se aminteşte modul cum ştie să ajute Legiunea — discret, cu acea atenţie a oamenilor cari cunosc viaţa — atunci opera de ajutorare din iarna aceasta are meritul sincerităţii.

Inafară de ajutoarele de mai sus, se vor mai distribui sub formă de pachetele, alimente destinate în special copiilor. Către aceştia se îndreaptă cu înţelegătoare dragoste legionarii din cuiburile constănţene. Paralel, fiecare cuib va ajuta câte una sau două familii, pentruca să beneficieze cât mai mulţi depe urma osârdiilor Legiunii.

Incepând dela 20 Decembrie şi până în ziua de Crăciun, echipele Ajutorului Legionar vor împărţi pe cartiere, toate aceste daruri.

Cămin pentru copii

Pentru a veni în ajutorul familiilor sărace, Ajutorul Legionar a început organizarea celui dintâi Cămin de Adăpost pentru copii. Căminul îşi va deschide porţile de Anul Nou. O dată cu înfiinţarea lui începe aci, la Constanţa, o epocă nouă, de educaţie legionară.

Copii de mâine, câţi vor avea fericirea să fie crescuţi aci, vor fi altfel decât cei de azi. Două zeci de băeţi şi două zeci de fete — aceasta pentru început — vor alcătui primul grup de copii crescuţi frumos, legionăreşte. Căminul va fi condus de D-na Tanţi Stănescu, ajutată de cele mai bune dintre legionare.

Până acum 19 copii au fost încredinţaţi de mamele lor Legiunii, cu încredere şi cu siguranţa că aci vor găsi *totul*.

Este cea dintâi acţiune de proteguire a copilului, depăşind pe aceia de patronaj iniţiată în alte părţi. La Braşov există ceva asemănător, dar nu am putea compara sumbrul cămin de acolo cu larga şi luminoasa clădire din Bulevardul Regina Maria, care adăposteşte căminul constănţean.

Cantinele legionare

Cu acel spirit de ordine care apare în fiecare acţiune legionară, Ajutorul Legionar şi paralel cuiburile, au organizat cele dintâi cantine cu adevărat populare.

Cu grijă de frate, legionarii s'a îndreptat spre muncitorul de port, căruia i-a pus la dispoziţie cea mai mare cantină din oraş. Instalată în căminul nou din port, această cantină primeşte zilnic 700 de muncitori, cărora le dă două mese pe zi şi pâine, plătite cu 20 lei masa.

In fostul local al fabricei de pâine Mercur din str. Carol, cea de a doua cantină legionară serveşte zilnic 650 mese, dintre cari 350 gratuit, iar 300 cu 13 lei masa. Se serveşte aci un singur fel de mâncare, consistent şi pâine la discreţie.

Alte cantine, la sediul legionar din str. Cătăraşilor şi Piaţa Chiliei completează gândul celor ce au iniţiat această operă de ajutorare în iarna aceasta ce aminteşte multora pe aceia din 1918. (Iarna refacerii sufleteşti a ţării.)

Ca o completare a activităţii cantinelor, cari vor funcţiona continuu, s'au mai distribuit de Ajutorul Legionar 1500 kgr. făină, 180 kgr. zahăr, 40 kgr. făinoase, 8 kgr. mezeluri, 113 kgr. fasole, 600 kgr. mălai, 20 kgr. linte, 12 kgr. orez.

Tot Ajutorul a împărţit familiilor sărace, în special ale concentraţilor, 13 paltoane, 14 haine, 15 pantaloni, 9 pălării, 4 căciuli, 23 flanele, 2 pardesiuri, 4 bluze, 3 fuste, 6 costume pentru copii, 14 rochii, 46 cămăşi, 22 ismene, 4 prosoape, 47 perechi ciorapi, 9 perechi mănuşi, 6 fulare, 5 cearceafuri, perine, 38 perechi încălţăminte, etc. Elevilor săraci li s'au cumpărat 162 cărţi de liceu, 290 caete, etc.

M. PANAITESCU

Activitatea Regionalei a V-a pe luna Noembrie

Mişcarea Legionară
Regionala V Constanţa

Ordin de zi Nr. 5

Regionala V-a Constanţa, formată din judeţele: Brăila, Ialomiţa, Tulcea şi Constanţa, şi-a încheiat activitatea pe luna Noembrie, astăzi 13 Decembrie 1940.

Regionala, la acest sfârşit de lună prezintă următoarea situaţiune:

Cuiburi	1314
Membri	10.967
Şedinţe de cuib	4284
Prezenţe	31.216
Cotizaţii	136.903
Donaţii	61.459

Fără ca activitatea să fie socotită bună, ea este mulţumitoare, având în vedere greutăţile începutului şi marea diversitate a domeniilor în cari a trebuit să se lucreze.

Intrucât mecanismul unei bune organizări nu a funcţionat bine, nu pot face luna aceasta nici o clasificare.

Pentru luna Decembrie, încordarea fiecărei organizaţii judeţene va fi pentru câştigarea următoarelor bătălii:

1. *Bătălia* împământenirii sistemului de organizare, stabilit încă din primele circulări.
2. *Bătălia* «Comerţului legionar» prin înfiinţarea cel puţin a unei cooperative pe judeţ.
3. *Bătălia* «Ajutorului Legionar», pentru ca această instituţiune să reprezinte *o existenţă reală*, prin deschidere de cantine pentru oameni nevoiaşi, muncitori, funcţionari, etc.
4. *Bătălia* «Colportajului» prin difuzarea unui număr cât mai mare din cărţile noastre de căpătâi, broşuri şi ziare legionare, ştiind că ele reprezintă în mare măsură desţelenirea sufletelor celor ce nu ne-au cunoscut sau celor ce până azi n'au vrut să ne cunoască.

Se recomandă deschiderea unei librării în oraşele reşedinţă.

5. *Bătălia* organizării gărzilor legionare.
6. *Bătălia* respectării datei trimiterii rapoartelor. O organizaţie care nu reuşeşte ca la data fixată să-şi termine lucrările întocmirii rapoartelor, înseamnă că undeva în organismul ei, este ceva ce nu merge, este ceva şubred şi că deci acea organizaţie nu se poate numi o organizaţie bună.

Cu încredere în puterile noastre, printr'un efort comun de fiecare zi, de fiecare ceas, vom câştiga şi aceste bătălii.

Toţi, vom trebui să depunem atâta muncă, încât să putem arăta tuturora că şi în acest colţ de ţară se lucrează în spirit şi duh legionar şi că se lucrează bine.

Cu gândul la Căpitanul nostru şi cu credinţă neclintită în Comandantul Mişcării Legionare — Horia Sima — păşim cu hotărâre într'o nouă lună de muncă şi jertfă.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul
Şeful Regionalei V-a C-ţa
Eugen Teodorescu

M. P.

Atelierele şi bazarul legionarelor

Un sediu familiar în care se munceşte mult, în mijlocul unei atmosfere senine de camaraderie, fiinţează în clădirea din Str. Ştefan cel Mare. O firmă modestă la intrare: «Atelier de Croitorie, Lenjerie şi Tricotaje».

Nimeni nu ar bănui, privind în sus, munca stăruitoare ce se deapănă în vârf de ac, în aceste prime ateliere legionare reînviate după prigoană, mai active ca oricând, mai apropiate de îndemnurile Căpitanului.

Cele trei ateliere ale legionarelor, la care se vor adăoga încurând altele, vor fi complectate printr'un frumos bazar românesc, a cărui instalare e în curs.

Trec grăbit prin atelierele supraîncărcate de comenzi şi în care se lucrează continu, cu echipe de schimb, sub direcţia D-nei Elena Beştea.

In atelierul de croitorie, 22 de camarade sub conducerea legionarei Dica Georgescu, lucrează mantouri, rochii, pardesiuri, ca în cel mai mare atelier bucureştean. Comenzile sunt multe dar hărnicia legionară le depăşeşte întotdeauna. Se pare că o adevărată întrecere ţine deasupra lucrului atâtea capete aplecate. «Sfânta tinereţe» e la lucru...

In atelierul de lenjerie de sub conducerea camaradei Gancea Speranţa se lucrează întreaga lengerie bărbătească şi femeiască.

Un atelier care reţine este acela de tricotaj. Având maşini moderne de tricotat flanele şi ciorapi, precum şi maşină de remaiat ciorapi, atelierul acesta în care lucrează 10 camarade lucrează din plin, la fel cu celelalte.

Cu acelaş intensitate se strâng şi se lucrează din iniţiativa cuibului «Principesa Elena Cantacuzino» şi sub conducerea camaradei Silvia Vlădoianu, lucrările ce vor forma viitorul bazar al legionarelor.

Se lucrează rochiţe de copii hăinuţe, lenjerie, broderii româneşti, broderii artistice, dantelării.

Bazarul legionar, care a fost în trecut o mândrie pentru familiile legionare, va fi şi în acest an al tuturor nădejdiilor, celace a fost întotdeauna. Toate obiectele din el vor fi vândute pentru Ajutorul Legionar.

Tot pentru Ajutor se lucrează la acest sediu şi în toate cuiburile, flanele, ciorapi, fulare, etc. Comenzile pentru acest bazar se primesc prin camarada Silvia Vlădoianu în Str. Tudor Vladimirescu 12 bis.

Echipele formate din legionare au cercetat continuu familiile lipsite, din cele mai îndepărtate periferii. Mulţumită lor Ajutorul Legionar a fost informat la timp şi a putut interveni la timp. (Serviciul Social a existat în Legiune mai înainte de a fi descoperit şi speculat de oficialitatea vechilor regimuri)...

O mizerie care a strâns inima multora s'a descoperit în cele mai multe din cartierele Constanţei. Cu inimă şi curaj aceasta mizerie a fost cercetată şi îndepărtată de cele mai multe ori.

Datorită aceloraşi preocupări a apărut nevoia înfiinţării Căminului de adăpost pentru copii. Din iniţiativa familiei cuibului «Despina Doamna» de sub conducerea D-nei Tanţi Stănescu, căminul acesta pe care l-am anunţat mai sus, va primi 40 de copii, din familiile mai împovărate, cari vor fi îngrijiţi cu cea mai atentă grijă şi cu dorinţa de a însemna ceva hotărâtor în educaţia lor.

Localul s'a găsit şi se amenajează. In el vor fi crescuţi în spiritul nou, copii cari vor avea fericirea ce le-a fost refuzată altora; acela de a creşte şi a se ridica într'o ţară ce va fi «frumoasă ca soarele sfânt depe cer».

— — — —

MIŞCAREA LEGIONARĂ
Regionala V-a Constanţa

Ordin de zi Nr. 6

Vacanţa sărbătorilor de Crăciun nu dă niciunui legionar *dreptul de odihnă*.

Dimpotrivă, trebue să se folosească din plin acest timp, pentru a se aduce astfel cele mai mari servicii Mişcării.

Urez tuturor camarazilor cât mai multă putere de muncă.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul
Şeful Regionalei a V-a Constanţa
c-dt. aj. Eugen Theodorescu

22-XII-1940

Corpul muncitoresc legionar constănţean la lucru

Incadrarea muncitorilor în Legiune, a însemnat mai ales pentru Constanţa, rupere totală de trecut, de organizaţiile politice intrate azi în neant şi mai ales divorţul de neînlăturat faţă de ideile stângei.

Prin desfiinţarea breslelor — ceiace înseamnă lăsarea la vatră a ultimelor cadre politice — toate elementele de reală valoare vor activa numai în cadrul naţiunii, aşteptând cu toată încrederea organizarea definitivă, *ultimă*, a muncitorimii.

Din munca şi iniţiativele C. M. L-ului, vom aminti ceiace e mai caracteristic pentru ei: regăsirea ţării, a credinţei, a sufletului ei.

Iată activitatea C. M. L. dela 6 Septembrie până la 1 Decembrie. Pentru Ajutorul Legionar s'au dat 175.000 lei. Pe locul unde a căzut Virgil Teodorescu s'a ridicat o cruce în amintirea primei jertfe legionare (Iniţiativa a fost a cuibului «Preot Ioan Chivu»). Secţia C. F. R. la rându-i a ridicat o cruce la Brătianu, acolo unde a fost executat Costică Chiriazi. Tot C. M. L-eul a botezat 8 copii, a făcut o înmormântare (Cuibul Plăeşii), a reparat 3 case a unor familii cari intrau în iarnă în condiţii grele. Pentru ajutorarea familiilor sărace, răspândite pe întreg cuprinsul oraşului, s'au împărţit 55.690 lei în numerar şi alimente, îmbrăcăminte, rufărie, rechizite şcolare, încălţăminte în valoare de 32.700 lei. S'au dat în acelaş timp 5.500 kgr. lemne de foc.

Contribuţia C. M. L-ului la Bătălia Materiilor prime a fost şi ea la înălţime: Legionarii din acest corp au strâns 2 vag. şi jumătate fier vechi, iar în cadrul unor şedinţe de lucru a centralizat într'un singur depozit întreaga cantitate de materii prime (aproximativ 10 vagoane).

Corpul muncitoresc legionar din Constanţa a totalizat până acum 23.126 ore de gardă, 7.500 ore de muncă şi 1.640 km. marş. Este o parte din măsura posibilităţilor acestui corp.

Sufletul care se depune în activitate zi de zi a C. M. L-ului poate fi întrevăzut din cadrul în care se desfăşoară viaţa în cele mai multe dintre cuiburi.

Vom da ca pildă cuibul «Preotul Chivu» de sub şefia camaradului Niculae Calvocorescu, dela Soc. Steaua. (Este acelaş cuib care a iniţiat şi a ridicat crucea pe locul unde a fost ucis Virgil Teodorescu.)

In atelierul de lucru, veghează sub candela amintirii ce nu se stinge niciodată, chipul Căpitanului. In fiecare dimineaţă, înainte de a începe lucru, muncitorii legionari fac front, iar unul spune rugăciunea.

Exemplul acesta a impresionat pe toţi ceilalţi muncitori, cari vin şi se alătură grupului de legionari. In veac nou, munca se înalţă ca sfinţenie prin rugăciune.

In amintirea lui Marin Popescu

Duminică 22 Decembrie s'a fixat în sala de onoare a Liceului Mircea cel Bătrân, o placă comemorativă în amintirea martirului Marin Popescu, ucis mişeleşte în lagărul dela Mercurea Ciuc.

Iniţiativa aparţine cuibului studenţesc care-i poartă numele.

Au fost prezenţi: Viorel Trifa, Preşedintele Uniunii Studenţilor din întreaga ţară, Vasile Andrei, Preşed. Centrului Studenţesc Bucureşti, Traian Puiu şi Nicolae Şeitan, comandanţi legionari, Nicu Bajlo, din partea Regionalei a IV-a, Traian Boeru, comandant Legionar, Dumitru Predescu, prefectul judeţului, Gheorghe Stoia comandant-ajutor, şeful organizaţiei judeţului Constanţa, Macovei, şeful garnizoanei locale, grupul studenţilor constănţeni, legionari precum şi corpul profesoral al liceului.

După rugăciunile rostite de camarazii preoţi Beştea, Iatan şi Georgescu, s'a cântat Imnul Legionarilor căzuţi. Camarazii Ion Popescu şi Decebal au citit fragmentul Neamul şi ţelul final al neamului, din Cartea Căpitanului şi Crucii de Lemn de Ionel Moţa.

In amintirea lui Marin Popescu, s'a înfiinţat o bursă ce va fi dată celui mai sărac şi mai destoinic elev al liceului.

Placa desvelită în amintirea lui Marin Popescu are următorul text:

Prezent!

„Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele duşmane,
Păşesc în rând cu cei ce au rămas..."

MARIN POPESCU
2 August 1916-12 Septemb. 1939

Impuşcat în ziua de 22 Septembrie 1939, pentru marea lui credinţă în Legiune şi Căpitan.

După amiază a vorbit Viorel Trifa despre: Un fecior de ţăran.

Tipografia „DACIA", Str. Lasear Catargiu No. 7, Constanţa